

AUTORKA BESTSELLEROVÉ SÉRIE SKLENĚNÝ TRŮN

SARAH J.
MAASOVÁ

ROD

ZEMĚ

A KRVE

7 PŮLMĚSÍČNÍ
MĚSTO

COO
BOO

Půlměsíční město

Rod země a krve

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

Sarah J. Maasová

Půlměsíční město: Rod země a krve – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

SARAH J. MAASOVÁ

PŮLMĚSÍČNÍ MĚSTO

ROD
ZEMĚ
A KRVE

COO
BOO

Přeložila Ivana Svobodová

© 2020 by Sarah J. Mass

This translation of *Throne of Glass* is published by Albatros Media a. s.
by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc. All rights reserved.

Translation © Ivana Svobodová, 2020

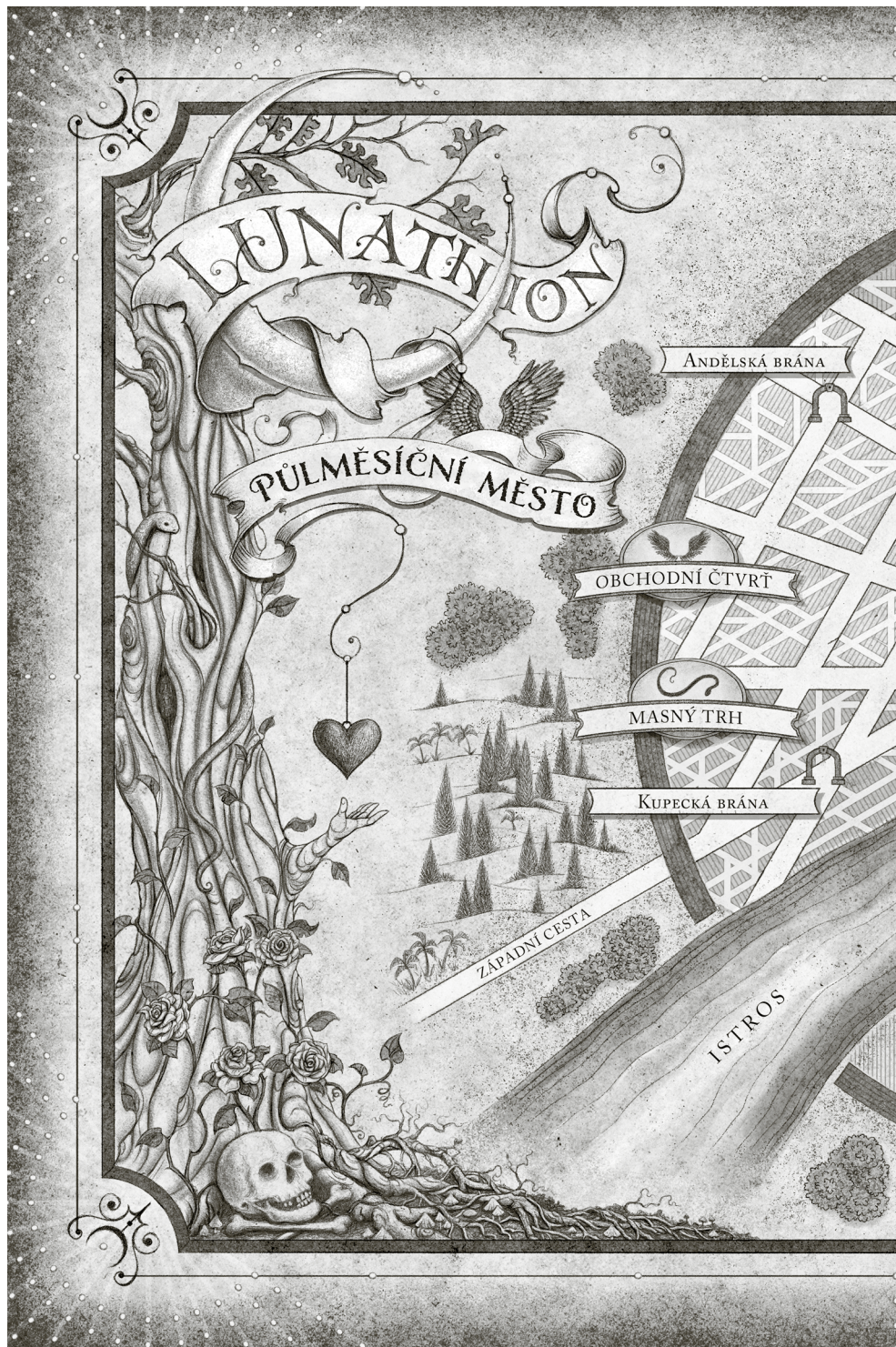
ISBN tištěné verze 978-80-7661-080-4

ISBN e-knihy 978-80-7661-119-1 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-120-7 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-118-4 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

*Pro Tarana,
nejzářivější hvězdu na mém nebi*

LUNATHION

ANDĚLSKÁ BRÁNA

PŮLMĚSÍČNÍ MĚSTO

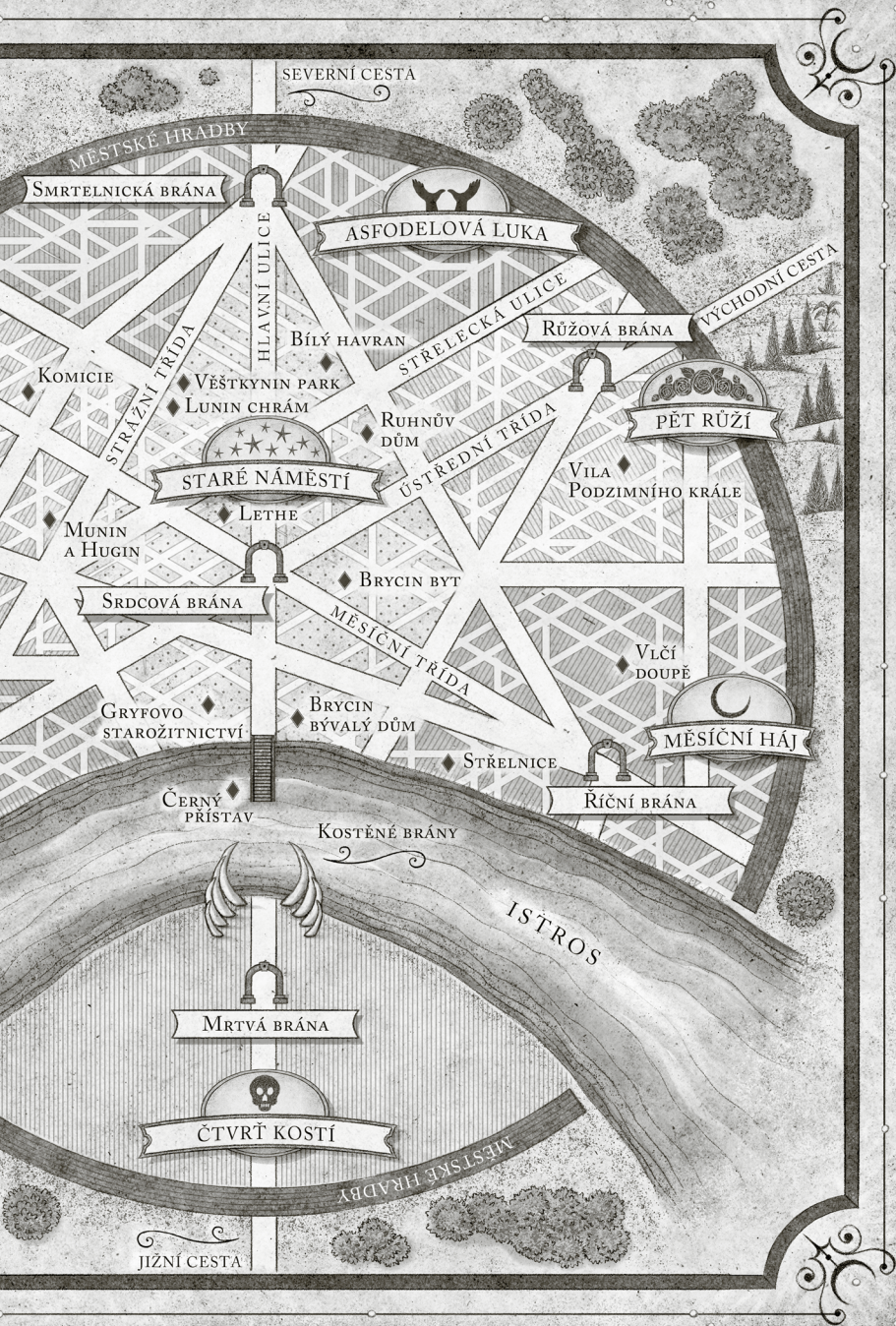
OBCHODNÍ ČTVRT

MASNÝ TRH

KUPECKÁ BRÁNA

ZÁPADNÍ CESTA

ISTROS

ČTYŘI MIDGARDSKÉ RODY

dle stanov přijatých v roce 33 V. V. říšským senátem Věčného města

ROD ZEMĚ A KRVE

Měničové, smrtelníci, čarodějnice, obyčejná zvířata a řada dalších, k nimž promlouvá Cthona, jakož i někteří, již byli zvoleni Lunou.

ROD NEBES A DECHU

Malachim (andělé), víly, elementálové, skřítci* a ti, jimž žehná Solas, jakož i někteří, jimž přeje Luna.

ROD MNOHA VOD

Říční duchové, vodní lid, vodní stvoření, nymfy, kelpie, nøkkové a další, nad nimiž bdí Ogenas.

ROD PLAMENE A STÍNU

Daemonaki, Ženci, přízraky, vampýrové, draki, drakové, nekromantové a mnohá zlovolná a nepopsaná stvoření, jež unikají i zraku samotné Úrd.

** Skřítci byli ze svého Rodu vypovězeni kvůli tomu, že se podíleli na Pádu, a nyní jsou považováni za podřadné tvory, přestože to mnozí z nich odmítají připustit.*

1. ČÁST

ZLOM

Před dveřmi galerie stál vlk.

To znamenalo, že je čtvrtek, a to pro změnu znamenalo, že Bryce musela být opravdu zpropadeně unavená, když odhadovala, co je za den, podle Daničiných příchodů a odchodů.

Těžké kovové dveře Gryfova starožitnictví zaduněly úderem vlčí pěsti – pěsti, která se, jak Bryce věděla, mohla pochlubit drápy nalakovanými kovově fialovou barvou, které by už nutně potřebovaly manikúru. Okamžik nato vyštěkl ženský hlas zpola utlumený kovem: „Do Helu, otevři, B. Venku je brutální pařák!“

Bryce, která seděla u stolu ve skromné předváděcí místnosti, se uculila a zobrazila si záznam z kamery u hlavního vchodu. Zastrčila si pramen vínově rudých vlasů za špičaté ucho a zeptala se interkomem: „Proč jsi celá špinavá? Vypadáš, jako kdyby ses rochnila v odpadcích.“

„Co vůbec sakra znamená *rochnit se*?“ Danika přeskočila z jedné nohy na druhou. Čelo se jí lesklo potem. Utřela si ho umazanou rukou a ještě víc rozmazala černou tekutinu, kterou ho měla potřísněné.

„Kdybys někdy vzala do ruky knihu, tak bys to věděla, Daniko.“ Bryce byla ráda, že se po ránu plném ubíjejícího výzkumu objevilo nějaké rozptýlení, a s úsměvem vstala od stolu. Galerie neměla venkovní okna a jako jediné varování ohledně toho, kdo stojí za jejími zdmi, sloužilo propracované bezpečnostní zařízení. Bryce sice byla

z poloviny víla a jako taková měla bystrý sluch, skrz železné dveře však nedokázala zachytit víc než občasné zabušení pěsti. Nezdobené pís-kovcové zdi budovy skrývaly nejmodernější technologii a prvotřídní zaklínadla, která ji udržovala v chodu a pomáhala uchovávat množství knih v podzemním archivu.

Jako kdyby ji přivolalo jen Brycino pomyšlení na prostory pod vysokými podpatky jejích střevíců, ozval se za šest palců tlustými dveřmi do archivu slabý hlas: „To je Danika?“

„Ano, Lehabo.“ Bryce stiskla kliku dveří do ulice. Zaklínadla na ní ji zabrněla v dlani a obemkla její pihovatou nazlátlou kůži jako kouř. Bryce zatnula zuby a snažila si toho nevšímat. Ani po roce, co v galerii pracovala, si na ten pocit nepřivykla.

Lehabah ji z druhé strany zdánlivě obyčejných kovových dveří do archivu varovala: „Jesibě se nezamlouvá, že sem chodí.“

„To tobě se nezamlouvá, že sem chodí,“ opravila ji Bryce a s přimhouřenýma očima se ohlédla ke dveřím archivu. Věděla, že na druhé straně vyčkává drobná ohnivá skřítka a potají všechno poslouchá, jako to měla ve zvyku pokaždé, když někdo stál před domem. „Vrať se ke své práci.“

Lehabah neodpověděla. Nejspíš slétla zpátky do sklepení, aby střezila knihy. Bryce zakoulela očima a prudce otevřela dveře. Do tváře ji zasáhlo vedro tak suché, až se zdálo, že z ní vysaje život. A to bylo léto teprve na začátku.

Danika nejenže vypadala, jako kdyby se rochnila v odpadcích, ale taky tak smrděla.

Prameny stříbřitě blond vlasů, které jindy připomínaly rovný hedvábný závoj, jí vyklouzávaly z pevného dlouhého copu. Proužky v amethystových, safírových a růžových odstínech měla pocákané čímsi tmavým a olejnatým a táhl z nich kovový pach s příměsí čpavku.

„Že ti to ale trvalo,“ stěžovala si Danika a sebevědomě si to nakráčela do galerie. Meč, jež měla připevněný na zádech, s každým krokem nadskočil. Cop se jí zapletl do jílce pokrytého ohmatanou kůží, a když se zastavila před stolem, Bryce toho využila k tomu, aby cop uvolnila.

Sotva ho odmotala od jílce, Danika útlými prsty rozepnula přezky řemenů, kterými měla pochvu meče přivázanou ke kožené motorkářské bundě. „Potřebuju si to tady na pár hodin schovat,“ prohlásila, sun-

dala meč ze zad a vydala se ke kumbálu ukrytému za dřevěným panelem na protější straně předváděcí místnosti.

Bryce se opřela o kraj stolu, založila si ruce na hrudi a přejela přitom prsty po elastické černé látce svých přiléhavých šatů. „Už nám tady zapáchá tvoje taška s věcmi na cvičení. Odpoledne se vrátí Jesiba a ta ty tvý krámy vyhodí do popelnice, jestli tady ještě budou.“

To by byl ten nejmírnější Hel, který by Jesiba Roga rozpoutala, pokud by ji někdo vyprovokoval.

Čtyřsetletá kouzelnice se narodila jako čarodějnice, později však jejich řady opustila. Připojila se k Rodu plamene a stínu a nyní se zodpovídala pouze samotnému Králi podsvětí. Plamen a stín jí vyhovoval – vládla celou škálou kouzel, kterými se mohla měřit s jakýmkoli černokněžníkem nebo nekromantem z nejtemnějšího z Rodů. Bylo o ní známo, že když ji někdo pořádně vytočí, promění ho ve zvíře. Bryce se nikdy neodvážila zeptat, jestli malá zvířata v tuctu akvárií a terárií byla zvířaty odjakživa.

Také se jí snažila nelézt na nervy. Ne že by si, pokud šlo o Vany, mohl být někdo něčím jistý. Dokonce i ti nejméně mocní Vanové – bytosti, k nimž se řadila všechna stvoření v Midgardu s výjimkou lidí a obyčejných zvířat – mohli být smrtelně nebezpeční.

„Vyzvednu si je později,“ slíbila Danika a zatlačila na skrytý panel, aby ho otevřela. Bryce už ji třikrát upozornila, že předváděcí místnost není její osobní skříňka. Danika ale pokaždé namítla, že galerie, jež se nacházela ve středu Starého náměstí, je blíž centru města než vlčí Doupě v Měsíčním háji. A tím to haslo.

Dveře kumbálu se otevřely a Danika si mávla rukou před obličejem. „A prej že tady zasmrádá moje taška!“ Černou botou šťouchla do povislé sportovní tašky, ve které měla Bryce uložené věci na tanec a která v tuhle chvíli vězela mezi mopem a kbelíkem. „Kdy sis sakra naposledy prala oblečení?“

Bryce nakřčila nos, když se z kumbálu vyvalil pach starých bot a upoceného oblečení. Jasně, po předvěcerejší polední lekci zapoměla odnést trikot a legíny domů na vyprání. Z větší části za to mohla Danika, když jí poslala video s hromadou smíškov kořene na jejich kuchyňské lince podbarvené muzikou, která burácela z otlučeného

kazeťáku u oken, a přikázala jí, ať sebou hodí a padá domů. Bryce ji poslechla. Vykouřily toho tolik, že bylo dost dobře možné, že Bryce byla v rauši ještě včera ráno, když se přivlekla do práce.

Jinak si nedokázala vysvětlit, proč jí ten den trvalo deset minut, než napsala e-mail o dvou větech. Písmo po písmenu.

„Tohle nech plavat,“ odpověděla Bryce. „Ještě si s tebou musím něco vyříkat.“

Danika přesunula krámy v přístěnku, aby udělala místo pro ty svoje. „Už jsem ti řekla, že mě mrzí, že jsem ti snědla ten zbytek nudlí. Večer ti nějaký koupím.“

„O to nejde, trubko, ale když už ses o tom zmínila. Jdi se bodnout. Měl to být můj dnešní oběd.“ Danika se uchechtla. „Do Helu, to tetování bolí,“ stěžovala si Bryce. „Nemůžu se ani opřít na židli.“

Danika na to odpověděla zpěvavým tónem: „Tatér tě varoval, že to budeš pár dnů cítit.“

„Byla jsem tak opilá, že jsem na prohlášení o tom, že na sebe беру plnou odpovědnost, napsala vlastní jméno špatně. Řekla bych, že jsem nebyla zrovna ve stavu, abych pochopila, co znamená, že ‚to budu pár dnů cítit‘.“ Danika si nechala vytetovat stejný nápis, jako se teď táhl Bryce po zádech, ale její kůže už se stihla uzdravit. To, že byl někdo čistokrevný Van, mělo i tu výhodu, že se v porovnání s lidmi nebo napůl lidmi, jako byla Bryce, rychle zotavoval.

Danika strčila meč do bince v kumbálu. „Slibuju, že ti večer pomůžu ledovat tvoje bolavá záda. Jenom mě nech osprchovat a za deset minut vypadnu.“

Na tom, že se její kamarádka zastavila v galerii, zvlášť když byl čtvrtek a ona končila ranní hlídku jen o pár bloků dál, nebylo nic neobvyklého. Nikdy předtím ale nepoužila sprchu dole v archivu. Bryce ukázala na špínu a mastnotu. „Čím ses tak zaneřádila?“

Danika se zamračila a její ostře řezaná tvář se stáhla. „Musela jsem uklidnit rvačku mezi satyrem a noclezníkem.“ Podívala se na černý maz, jenž jí pokrýval ruce, a vycenila bílé zuby. „Hádej, kterej z nich na mě vyvrhl *tělní tekutiny*.“

Bryce vyprskla a namířila prstem ke dveřím archivu. „Sprcha je tvoje. Ve stole dole najdeš ve spodním šuplíku čistý oblečení.“

Danika stiskla špinavými prsty kliku. Zatnula zuby, až se jí na krku napnulo starší tetování – rohatý zubící se vlk, jenž sloužil jako znak její Dábelské smečky.

Když si Bryce všimla Daničiných ztuhlých zad, uvědomila si, že to není námahou. Krátce pohlédla k přístěnku, který se Danika neobtěžovala zavřít. Meč, proslulý ve městě i daleko za jeho hradbami, byl opřený o smeták a mop a jeho starobylou koženou pochvu téměř zakrývala plná nádržka benzínu, kterou používali k pohonu generátoru vzadu.

Bryce vždy vrtalo hlavou, proč Jesiba používá zastaralý generátor – dokud minulý týden celé město nepostihl výpadek prvosvětla. Když vypnula elektřina, jen generátor dokázal zajistit mechanické zámky během následného drancování, když se přihnaly pochybné existence z Masného trhu a začaly hlavní vchod do galerie bombardovat kouzly, která měla prolomit ochranná zaklínadla.

Jenže... Danika nechala meč v kanceláři. Potřebovala se osprchovat. A působila nezvykle napjatě.

Bryce se zeptala: „Máš schůzi s radníma?“

Za pět let od toho, co se poznaly v prváku na Univerzitě Půlměsíčního města, by Bryce dokázala spočítat na prstech jedné ruky, kolikrát Daniku předvolali na schůzi se sedmi lidmi, kteří byli natolik důležití, aby se kvůli nim sprchovala a převlékla. I když nosila zprávy svému dědečkovi, hlavě valbarských vlků, a Sabine, své matce, obvykle na sobě měla koženou bundu, džíny a jakékoli zrovna čisté triko s logem nějaké klasické kapely.

Sabine to pochopitelně nevýslovně šťvalo. Nicméně alfu Smečky měsíce kos a vůdkyni jednotek měničů v pomocných městských sborech na Danice – a Bryce – nevýslovně šťvalo všechno.

Nic na tom neměnilo ani to, že Sabine byla nástupkyní Představeného valbarských vlků a po staletí dědičkou svého stárnoucího otce, ani že Danika byla, pokud šlo o daný titul, oficiálně druhá v pořadí. Ne když městem léta šly zvěsti o tom, že by Danika měla dostat přednost před matkou a stát se dědičkou. Ne když starý vlk předal rodový meč vnučce po tom, co stovky let sliboval Sabine, že ho po jeho smrti obdrží ona. Představený to rozhodnutí vysvětlil tak, že zbraň k sobě

Daniku povolala v den jejích osmnáctých narozenin, stejně jako vytí za měsíčné noci.

Sabine na tuto potupu nezapomněla. Obzvlášť když Danika nosila meč všude s sebou – hlavně když měla předstoupit před matku.

Danika se zastavila v širokém vchodu na vrcholu schodů pokrytých zeleným kobercem, jež vedly do archivu pod galerií, kde se nacházely skutečné poklady jejích podniku, které Lehabah střežila ve dne v noci. To byl také hlavní důvod, proč se Danika, která na univerzitě studovala historii, tak často a ráda zastavovala, jen aby si mohla prohlédnout prastaré umění a knihy, ať už si z ní Bryce sebevíc utahovala, že toho moc nenačte.

Danika se otočila a její karamelové oči potemněly. „Philipa Briggse dneska propustí.“

Bryce sebou trhla. „Cože?“

„Nechaj ho jít kvůli nějaký zatracený maličkosti. Nějaký pako udělalo chybu v papírech. Na schůzi nám to podrobně vysvětlí.“ Zatnula úzkou čelist a záře prvosvětél ve skleněných krytech podél schodiště se jí zamihotala v ušpiněných vlasech. „Děsně se to posralo.“

Bryce se stáhl žaludek. Lidská vzpoura nepřekročila hranice severních oblastí Pangery, rozsáhlého území za Haldrenským mořem, ale Philip Briggs se ze všech sil snažil, aby ji přenesl do Valbary. „Ale ty a tvoje smečka jste ho přistihli rovnou v tý jeho malý povstalecký laboratoři, kde vyráběl bomby.“

Danika poklepala špičkou boty o zelený koberec. „Pitomá, zasraná byrokracie.“

„Chystal se vyhodit do povětří *klub*. Našli jste jeho plány na zničení Bílýho havrana.“ Byl to jeden z nejoblíbenějších nočních klubů ve městě. Útok na něj by měl za následek nespočet obětí. Briggsovy předchozí bombové útoky byly menší, ale o nic méně smrtící. Všechny měly za cíl vyvolat válku mezi lidmi a Vany, jež by se vyrovnala té, která zuřila v chladnějších oblastech Pangery. Briggs se se svými záměry nijak netajil: chtěl vyvolat celosvětový konflikt, který by si na obou stranách vyžádal miliony životů. Životů, jež stálo za to obětovat, pokud by to lidem umožnilo svrhnout své utiskovatele – Vany, kteří vládli magií a dlouhověkostí, a Asteri, kteří se těšili ještě vyššímu postavení a kteří vládli planetě Midgardu z Věčného města v Pangeře.

Jenže Danika a Ďábelská smečka spiknutí zastavily. Danika odhalila Briggse a jeho hlavní přívržence, kteří byli do jednoho spojení s kreskými povstalci, a zachránila nevinné obyvatele před jejich fanatismem.

Ďábelská smečka jakožto jedna ze špičkových měničských jednotek v pomocných sborech Půlměsíčního města hlídkovala na Starém náměstí, kde se starala o to, aby se podnapilí dotěrní turisté nepříblížili ke špatné osobě a nestali se podnapilými mrtvými turisty. Dohlíželi na to, aby bary, kavárny, tančírny a obchody byly bezpečnými místy, kam se neodváží kdejaký ničema, který se ten den vloudil do města. A dbali na to, aby typy jako Briggs skončily ve vězení.

Třiatřicátá říšská legie o sobě prohlašovala to samé, ale andělé, kteří tvořili věhlasné šiky místodržitelova osobního vojska, se jen mračili a slibovali, že rozpoutají hotový Hel, pokud se jim někdo postaví.

„Můžeš mi věřit,“ prohlásila Danika, když s dusotem scházela dolů, „že na schůzi dám sakra jasně najevo, že Briggsovo propuštění je nepřijatelný.“

A taky že to udělá. I kdyby měla Micahovi Domitovi vrčet do tváře, řekne jim svoje. Nebylo mnoho těch, kdo by se odvážili rozčítit archanděla Půlměsíčního města, ale Danika nezaváhá. A vzhledem k tomu, že se schůze zúčastní všech sedm radních města, bylo značně pravděpodobné, že k tomu dojde. Kdykoli se spolu ocitli v jedné místnosti, věci se rychle vymkly z ruky. Šest níže postavených radních Půlměsíčního města, metropole oficiálně známé jako Lunathion, se nemělo moc v lásce. Každý z nich spravoval určitou část města: Představený vlků Měsíční háj, Podzimní král víl Pět růží, Král podsvětí Čtvrť kostí, Zmijí královna Masný trh, Věštkyňe Staré náměstí a Říční královna, která se na schůze dostavovala jen zřídka, zastupovala Rod mnoha vod a Modrý dvůr v hlubinách pod tyrkysovou hladinou Istrosu. Jen málokdy se uvolila ho opustit.

Lidé z Asfodelových luk neměli vlastního radního. Ani místo u stolu. Philip Briggs kvůli tomu získal nemálo příznivců.

Všem však vládl Micah, radní za Obchodní čtvrť. Mimo tituly, jimiž ho obdařilo město, byl valbarským archandělem a vládcem celého tohotohle podělaného území. Z celé planety Midgard se zodpovídal

pouze šesti Asteri ve Věčném městě, hlavním městě a bijícím srdci Pangery. Jestli někdo dokázal Briggse udržet ve vězení, byl to on.

Danika sestoupila ze schodů tak hluboko, že ji zastínil oblouk stropní klenby. Bryce zůstala stát ve dveřích a zaslechla, jak Danika řekla: „Ahoj, Syrinxi.“ Nad schody se vzneslo radostné vyjeknutí třicetilibrové chiméry.

Jesiba tuhle nižší bytost k Brycině potěšení zakoupila před dvěma měsíci. *Není to žádný mazlíček*, upozornila ji Jesiba. *Je to nákladný vzácný tvor, kterého jsem koupila výhradně proto, aby Lehabě pomáhal hlídat tyhle knihy. Nerozptyluj ho při jeho povinnostech.*

Bryce zatím Jesibu neinformovala, že Syrinx před střezem vzácných knih dává přednost spánku, jídlu a drbání na břiše. Její šéfka to koneckonců mohla kdykoli zjistit, kdyby se obtěžovala zkontrolovat tučty videozáznamů z knihovny.

„Co ti přelítlo přes nos, Lehabo?“ zeptala se Danika ležérně a z jejího hlasu bylo jasné, že se potměšile uculuje.

Ohnivá skřítka zabručela: „Nic. Přes nos, ani přes cokoli jiného. Nedopadlo by to moc dobře, když jsem celá z ohně, Daniko.“

Danika se zahihňala. Než se Bryce stihla rozhodnout, jestli se vydá dolů, aby soudcovala souboj mezi ohnivou skřítkou a vlkem, na pracovním stole zazvonil telefon. Dokázala si celkem dobře představit, kdo to bude.

Podpatky se jí nořily do nadýchaného koberce, když zamířila k telefonu. Zvedla to, než hovor přeskočil do audioschránky, čímž si ušetřila pětiminutové kázání. „Ahoj, Jesibo.“

Odpověděl jí krásný melodický ženský hlas: „Sděl prosím Danice Fendyrové, že jestli si bude z přístěnku nadále dělat osobní skříňku, *opravdu* ji proměním v ještěrku.“

Když se Danika vrátila do předváděcí místnosti galerie, Bryce už za sebou měla lehce výhrůžné pokárání od Jesiby za neschopnost, jeden mail od hnidopišské zákaznice, která požadovala, aby Bryce urychleně připravila dokumenty týkající se starodávné urny, kterou zakoupila, aby ji mohla v pondělí ukázat na koktejlovém večírku svým stejně hnidopišským přátelům, a dvě zprávy od členů Daničiny smečky, kteří chtěli vědět, jestli se jejich alfa chystá kvůli Briggsovu propuštění někoho zamordovat.

Nathalie, Daničina druhá pobočnice, šla rovnou k věci: *Už začala vyšilovat kvůli Briggsovi?*

Connor Holstrom, Daničin první pobočník, byl ohledně toho, co vysílá do éteru, o něco opatrnější. Vždycky se mohlo stát, že dojde k úniku informací. *Mluvila jsi s Danikou?* zeptal se stručně.

Bryce Connorovi zrovna odepsala *Jo. Mám to pod kontrolou*, když šedá vlčice velikosti menšího koně zavřela tlapou železné dveře archivu a její drápy zacvakaly o kov.

„To ti moje oblečení připadalo tak děsný?“ zeptala se Bryce a zvedla se ze židle. V téhle podobě zůstaly nezměněné pouze Daničiny oči barvy karamelu, které jako jediné dokázaly zmírnit čirou hrozbu a eleganci, jež z vlčice s každým krokem směrem ke stolu vyzařovaly.

„Neboj. Vzala jsem si je.“ Dlouhé ostré tesáky se zableskly s každým slovem. Danika škulba chlupatýma ušima, když si všimla vypnutého počítače a kabelky, kterou Bryce položila na stůl. „Jdeš se mnou?“

„Musím pro Jesibu něco ověřit.“ Bryce uchopila svazek klíčů, které odemykaly dveře do různých částí jejího života. „Zase mi předhazuje, že mám najít Lunin roh. Jako kdybych se o to už týden v jednom kuse nesnažila.“

Danika krátce pohlédla na jednu z viditelných kamer v předváděcí místnosti připevněnou za deset tisíc let starou bezhlavou sochou tančícího fauna. Mávla huňatým ocasem. „Proč o něj vůbec stojí?“

Bryce pokrčila rameny. „Neměla jsem koule se jí na to zeptat.“

Danika došla k hlavnímu vchodu a přitom se snažila, aby drápy nezavadila o jedinou nitku koberce. „Pochybuju, že by ho Jesiba čistě z dobroty srdce vrátila do chrámu.“

„Mám pocit, že kdyby se jí dostal do rukou, využila by to naplno ve svůj prospěch,“ poznamenala Bryce. Vešly do poklidné ulice blok od Istru, polední slunce žhnulo na kočičích hlavách a Danika tvořila pevnou zeď kožešiny a svalů mezi Bryce a obrubníkem.

Krádež posvátného rohu během výpadku elektřiny byla největší událostí, k níž během nehody došlo: lupiči pod rouškou tmy pronikli do Lunina chrámu a sebrali starobylý vílí artefakt z jeho právoplatného místa na klíně obří sochy trůnící bohyně.

Archanděl Micah osobně nabídl štědrou odměnu za jakoukoli informaci, která by vedla k navrácení rohu, a slíbil, že toho neznabožského ho parchanta, který ho ukradl, nemine spravedlnost.

Jinak známá jako veřejné ukřižování.

Bryce se zásadně vyhýbala okolí náměstí v Obchodní čtvrti, kde byly rozsudky obvykle vykonávány. V některé dny se pach krve a hnijícího masa mohl nést přes celé čtvrti, podle toho, jaký zrovna váł vítr a jak bylo horko.

Srovnala s Danikou krok, zatímco mohutná vlčice obhlížela ulici a čenichem nasávala možné náznaky nebezpečí. Bryce coby polo-
viční víla dokázala rozlišovat pachy lépe než běžný člověk. Jako malá rodiče bez ustání bavila tím, jak popisovala pachy všech obyvatel jejich horského městečka Nidarosu – lidé nedokázali svět tímhle způ-

sobem vnímat. Ovšem její schopnosti nebyly nic v porovnání s Daničinými.

Když Danika tímhle způsobem prověřila ulici, trhla ohonem – a rozhodně ne radostně.

„Jen klid,“ řekla jí Bryce. „Předneseš svou věc radním a oni najdou nějaký řešení.“

Danika sklopila uši. „Všecko se to podělalo, B. Úplně všecko.“

Bryce se zamračila. „Chceš mi vážně tvrdit, že by někdo z radních stál o to, aby byl povstalec jako Briggs na svobodě? Najdou na něj nějakou kličku a šoupnou ho zpátky do basy.“ Když se na ni Danika nepodívala, dodala: „Třiatřicátá legie sleduje každý jeho nadechnutí. Stačí, aby jenom podezřele mrkl, a uvidí, jakou bolest nám všem dokážou andělé přivodit. Do Helu, místodržitel by na něj mohl poslat dokonce i Umbru Mortis.“ Micahův osobní zabiják, který se mohl pochlu-bit vzácným darem blesku v žilách, dokázal zlikvidovat téměř jakoukoli hrozbu.

Danika zavrčela a zuby se jí zaleskly. „Zvládnu Briggse sama.“

„Já vím. Všichni vědí, že to dokážeš, Daniko.“

Danika si změřila pohledem ulici před nimi, přelétla očima plakát šesti Asteri připíchnutý na zdi – s prázdným trůnem na počest jejich padlé sestry –, ale pak si povzddechla.

Vždycky se bude potýkat s břemeny a povinnostmi, kterým Bryce nebude muset nikdy čelit. A do nejtemnějšího Helu, Bryce byla za tu výsadu vděčná. Když něco zvrtila, Jesiba obvykle pár minut brblala, a to bylo celé. Když něco zvrtila Danika, rozmazávali to ve zprávách a všude na internetu.

Sabine se o to postarala.

Bryce a Sabine se nenáviděly od okamžiku, kdy alfa první den na univerzitě posměšně ohrnula nos nad nevhodnou míšeneckou spolubydlící svého jediného dítěte. A Bryce si Daniku zamilovala od okamžiku, kdy jí její nová spolubydlící i přesto podala ruku na přivítanou, a pak prohlásila, že Sabine je jenom nakvašená, protože doufala, že s její dcerou bude bydlet osvalený vampýr, nad kterým by mohla slintat.

Danika se málokdy nechala rozhodit nebo rozesmutnit názory druhých – obzvlášť Sabine –, ale když přišly špatné dny jako tenhle... Bryce

zvedla ruku a dlouze pohladila Daniku po svalnatém boku, aby ji ukonejšila.

„Myslíš, že Briggs půjde po tobě nebo smečce?“ zeptala se a při těch slovech se jí obrátil žaludek. Danika nezatkla Briggse sama. Mohl by si vyřídit účty s nimi všemi.

Danika nakrčila čenich. „Těžko říct.“

Ta slova zůstala viset mezi nimi. V osobním souboji s Danikou by byl Briggs předem odepsaný. Ale stačila by jedna nálož a všechno by se změnilo. Kdyby Danika podstoupila Pohroužení do nesmrtelnosti, nejspíš by přežila. Jenže to zatím neudělala. Byla jediným členem Dábelské smečky, který jím zatím neprošel... Bryce vyschlo v ústech.

„Dávej na sebe pozor,“ varovala Daniku tiše.

„Dám,“ ujistila ji Danika. Její vřelé oči byly stále plné stínů. Potom však pohodila hlavou, jako kdyby z ní ve vyložené psím gestu chtěla setřást vodu. Bryce nad tím často žasla. Danika dokázala zapudit strach, nebo ho aspoň skrýt, dost hluboko na to, aby mohla jít dál. A teď to potvrdila tím, že změnila téma: „Tvůj bratr bude dneska na schůzi.“

Poloviční bratr. Bryce se ji nenamáhala opravovat. *Poloviční bratr a čistokrevný vlík kretén.* „A?“

„Jenom mě napadlo, že bych tě měla varovat, že se s ním setkám.“ Výraz vlčice o něco znězněl. „Určitě se mě zeptá, jak se ti vede.“

„Řekni Ruhnovi, že mám plno práce s důležitýma věcmama a ať táhne do Helu.“

Danika se tlumeně zasmála. „Kde přesně chceš po tom rohu pátrat?“

„V chrámu,“ odpověděla Bryce s povzdechem. „Narovinu ti řeknu, že se tou záležitostí zabývám celý dny a nemůžu na nic přijít. Žádní podezřelí, žádný zvěsti z Masného trhu, že by ho někdo prodával, nikdo nemá motiv se tím vůbec zabývat. Je dost slavnější na to, aby ho ten, kdo se ho zmocnil, držel hezky pod zámkem.“ Zamračila se na modrou oblohu. „Skoro si říkám, jestli s tím nebyl ten výpadek proudu nějak spojenější – jestli někdo nevyřadil elektrinu ve městě, aby v následném zmatku roh ukradl. Ve městě je tak dvacet lidí schopnej něčeho tak mazaného a polovina z nich má prostředky na to, aby to dokázala.“

Danika škulba ocasem. „Jestli jsou schopní provést něco takového, doporučuju ti, aby ses od nich držela dál. Chvilí voď Jesibu za nos, ať si myslí, že to prověřuješ, a pak to nech plavat. Buď se roh do tý doby najde, nebo Jesiba začne být posedlá nějakým novým úkolem.“

Bryce uznala: „Jenom... Bylo by fajn ten roh najít. Pomohlo by to mý kariéře.“ Jestli o něčem takovém do Helu mohla být řeč. Rok práce v galerii na ní nezanechal valný dojem, kromě znechucení nad obscenními částkami, které boháči vyhazovali za staré krámy.

Daničiny oči se zatřpytily. „Jo, já vím.“

Bryce přejela malým zlatým přívěskem v podobě uzlu ze tří propojených kruhů po úzkém řetízku, který měla na krku.

Danika se vydávala na hlídku ozbrojená drápy, mečem a pistolemi, zato Brycinu každodenní zbroj tvořilo jen tohle: archesijský amulet sotva větší než nehet na palci, který jí Jesiba darovala v den, kdy nastoupila do práce.

Ochrannej oblek skrytej v náhrdelníku, žasla Danika, když jí Bryce předvedla, jak skvěle ji amulet dokáže bránit před vlivem nejružnějších magických předmětů. Archesijské amulety nebyly levná záležitost, ale Bryce si nehodlala namlouvat, že jí šéfka ten dárek věnovala z nějaké jiné pohnutky než v zájmu vlastního prospěchu. Kdyby Bryce náhrdelník neměla, vyjednávání s pojišťovnou by byla noční můra.

Danika kývla k náhrdelníku. „Nesundávej ho. Zvlášť jestli chceš strkat nos do sraček, jako je krádež rohu.“ Ohromná moc rohu už sice dávno pohasla, ale jestli ho ukradl někdo mocný, bude proti zloději potřebovat veškerou magickou obranu.

„Jo, jo,“ odpověděla Bryce, i když Danika měla pravdu. Nesundala si náhrdelník od chvíle, kdy ho dostala. Věděla, že kdyby s ní Jesiba někdy vyrazila dveře, bude muset najít způsob, jak si náhrdelník ponechat. Danika už jí několikrát poradila stejnou věc. Nedokázala zkrotit vlčí instinkt, který jí nařizoval chránit druhé za všech okolností. To byl další důvod, proč ji Bryce měla ráda – a proč se jí v tu chvíli sevřelo srdce právě takovou láskou a vděkem.

Bryce v kabelce zabzučel mobil. Vylovila ho a Danika mrkla na displej. Když uviděla, kdo volá, zavrtěla ocasem a našpicovala uši.

„O Briggsovi ani slovo,“ varovala ji Bryce a přijala hovor. „Ahoj, mami.“

„Ahoj, zlatíčko.“ V uchu se jí rozezněl hlas Ember Quinlanové a navzdory třem stovkám mil, jež je dělily, vykouzlil Bryce úsměv na rtech. „Chtěla jsem se ujistit, že ta moje návštěva příští víkend pořád platí.“

„Ahoj, mamčo!“ zaštěkala Danika do telefonu.

Ember se zasmála. Danika Ember vždycky říkala *mami*, už od jejich prvního setkání. A Ember, která kromě Bryce neprodila žádné další děti, nanejvýš potěšilo, že zničehonic přišla ke druhé dceři, stejně umíněné a neposlušné. „Danika je s tebou?“

Bryce zvedla oči k nebi a natáhla mobil ke kamarádce. Danika se mezi dvěma kroky v záblesku světla proměnila. Obří vlk se zmenšil do štíhlé lidské podoby.

Danika sebrala Bryce mobil, položila si ho mezi ucho a rameno, aby si upravila bílou hedvábnou blůzu, kterou jí Bryce půjčila, a zastrčila si ji do džín, na kterých nebyla nouze o skvrny. Zvládla si z kalhot i kožené bundy setřít většinu slizu noclezníka, ale nad trikem podle všeho zlomila hůl. Danika do telefonu řekla: „Vyšly jsme si s Bryce na procházku.“

Bryce protáhlyma ušima zřetelně zachytila mámin dotaz: „Kam?“

Ember Quinlanová povýšila ochranné sklony na sportovní disciplínu.

Bryce se do Lunathionu přestěhovala až po pořádném souboji vůlí. Ember ustoupila, až když zjistila, koho bude mít Bryce v prváku za spolubydlící, načež Danice udělala přednášku o tom, jak se má postarat o Brycino bezpečí. Randall, Brycin nevlastní otec, svou ženu naštěstí po půlhodině přerušil.

Bryce se umí bránit, připomněl Ember. O to jsme se postarali. Navíc bude ve městě pokračovat v tréninku, vidě?

Na to si mohl vsadit. Pár dnů potom nastoupila na střelnici a prošla si kroky, které jí Randall – jehož brala jako svého skutečného tátu – učil už od dětství: sestavit pistoli, zamířit na terč, ovládat dech.

Většinou pistole vnímala jako brutální vražedné stroje a byla vděčná, že je Republika přísně reguluje. Ovšem vzhledem k tomu, že k vlast-

ní obraně nemohla využít o moc víc než rychlost a pár správně umístěných úderů, musela uznat, že pistole může představovat rozdíl mezi životem a masakrem.

Danika lhala, jako když tiskne: „Zrovna jdem ke stánkům na Starým náměstí. Chcem si dát jehněčí koftu.“

Než Ember mohla pokračovat ve výslechu, Danika dodala: „Jo, B ti nejspíš zapomněla říct, že příští víkend vyrazíme do Kalaxu. Ithan tam bude hrát solbal a všichni mu chcem fandit.“

Byla to pravda jenom napůl. Skutečně se tam měl konat zápas, ale nikdo neplánoval, že se pojedou podívat na Connorova mladšího bratra, sportovní hvězdu místní univerzity. Dábelská smečka se to odpoledne chystala na univerzitní stadion, aby Ithana povzbuzovali, ale Bryce a Danika se neobtěžovaly na zápasy mimo město od druháku, kdy Danika spala s jedním z obránců.

„To je škoda,“ povzdechla si Ember. Bryce doslova slyšela zamračení v matčině tónu. „Moc jsme se na to těšili.“

Při planoucím Solasovi, v citovém vydírání byla Brycina máma hotový mistr. Bryce protáhla obličej a rychle si telefon vzala zpátky. „My taky, ale odložíme to na příští měsíc.“

„Ale to je za dlouho...“

„Sakra, zrovna proti nám jde jeden z našich zákazníků,“ zalhala Bryce. „Musím končit.“

„Bryce Adelaide Quinlanová...“

„Čau, mami.“

„Čau, mami!“ stihla přihodit Danika, než Bryce telefon típla.

Bryce se s povzdechem podívala na oblohu. Nevšímalá si andělů, kteří přes ni přelétali a mávali perutěmi a vrhali tančící stíny na sluncem zalité ulice. „Příchozí zpráva za tři, dva...“

Mobil zabzučel.

Ember jí napsala: *Kdybych tě neznala, myslela bych si, že se nám vyhýbáš, Bryce. Tvůj otec bude hrozně zklamáný.*

Danika tiše hvízdla: „Páni, je dobrá.“

Bryce zasténala. „Nechci, aby sem přijeli, pokud bude Briggs na svobodě.“

Danice se vytratil úsměv z tváře. „Já vím. Budeme je držet mimo

město, dokud se to nevyřeší.“ Bryce musela děkovat Cthoně, že má Daniku, která vždycky dokázala přijít s nějakým plánem.

Vložila mobil do kabelky, aniž by mámě odpověděla.

Když došly k bráně uprostřed Starého náměstí, byl křišťálový oblouk čirý jako zamrzlý rybník. Slunce právě ozařovalo jeho horní okraj, světlo se lámalo a vytvářelo na jedné z budov, jež bránu obklopovaly, drobné duhy. Při letním slunovratu se slunce dostalo do dokonalého postavení proti bráně a zalilo celé náměstí duhami, až se zdálo, jako by se všichni procházeli uvnitř diamantu.

Kolem se to hemžilo turisty. Přes náměstí se táhla klikatá fronta návštěvníků, kteří se chtěli vyfotit s dvacet stop vysokou dominantou.

Brána byla jednou ze sedmi ve městě. Všechny byly vytesané z gigantických bloků křemene vytěženého v Laconijských horách na severu. Bráně na Starém náměstí se často říkalo Srdcová brána podle její polohy v samém středu Lunathionu. Zbýlých šest bran se nacházelo ve stejné vzdálenosti od ní a všemi procházely cesty vedoucí ven z opevněného města.

„Měli by pro místní udělat zvláštní průchod, aby se přes náměstí dostali,“ zamumlala Bryce, když se protahovaly kolem turistů a pouličních obchodníků.

„A dávat turistům pokuty za pomalou chůzi,“ zabručela Danika, přitom však vrhla vlčí úsměv na mladý lidský pár, který ji poznal, vykulil oči a začal ji fotit jak divý.

„Zajímalo by mě, co by řekli na to, že jsi celá upatlaná od noclezníková slastného výstřiku,“ poznamenala Bryce.

Danika ji dloubla loktem. „Prevíte.“ Přátelsky na turisty mávla a kráčela dál.

Za Srdcovou bránou čekala uprostřed armády prodejců jídla a šuntů pro turisty druhá řada návštěvníků, kteří se chtěli dostat ke zlatému bloku, který vyčníval z jižní zdi. „Jestli chcem na druhou stranu, budem se mezi nima muset procpat,“ prohlásila Bryce a zamračila se na turisty, kteří nečinně postávali v neúprosném žáru.

Danika se ale zastavila a otočila se ostře řezanou tváří k bráně a pamětní desce. „Budem si něco přát.“

„Já v té frontě čekat nebudu.“ Obvykle svá přání jenom opile hulákaly do noci, když se nejistým krokem pozdě vracely domů od Bílého havrana a náměstí bylo liduprázdňé. Bryce zkontrolovala čas na mobilu. „Nemáš jít do Komicie?“ K místodržitelské pevnosti s pěti věžemi to bylo přinejmenším patnáct minut cesty.

„Mám čas,“ odpověděla Danika, popadla ji za ruku a protáhla ji davy ke skutečnému turistickému lákadlu brány.

Zhruba čtyři stopy od země z křemene vyčníval ciferník: blok z pravého zlata se sedmi různými drahokamy, z nichž každý symbolizoval jinou městskou čtvrť, jejíž znak byl vyrytý pod kameny.

Smaragd a růže symbolizovaly Pět růží, opál a dvojice křídel Obchodní čtvrť, rubín a srdce Staré náměstí, safír a dub Měsíční háj, amethyst a lidská ruka Asfodelová luka, tygří oko a had Masný trh a onyx tak černý, že pohlcoval světlo, a lebka se zkříženými hnáty Čtvrť kostí.

Pod obloukem z drahokamů a vyrytých symbolů lehce vyčníval malý kulatý disk, jehož kovová plocha byla ochmataná bezpočtem rukou, tlap, ploutví a všemožných dalších končetin.

Na ceduli vedle stálo: *Dotýkání pouze na vlastní nebezpečí. Nepoužívat mezi soumrakem a úsvitem. Porušení zákazu se trestá pokutou.*

Turisti, kteří čekali ve frontě na to, aby se dostali až k disku, podle všeho neměli s možným nebezpečím žádný problém.

Dvojice rozrehtaných kluků, měničských pubertáků – podle pachu nějaký kočičí druh –, se vzájemně hecovala, pošťuchovala lokty a provokovala, který z nich se disku dotkne.

„Pěkně ubohý,“ řekla Danika, prošla kolem fronty, provazů a značně znuděné členky městské hlídky – mladé víly – až dopředu. Vylovila z vnitřní kapsy kožené bundy odznak a ukázala ho strážkyni, která po zjištění, kdo předbíhá frontu, ztuhla. Ani se na zlatý emblém luku ve tvaru půlměsíce se založeným šípem nepodívala a ustoupila.

„Úřední záležitost pomocných sborů,“ sdělila jí Danika se znepokojivě vážným výrazem. „Bude to jen chvilka.“

Bryce v sobě zadusila smích. Moc dobře si uvědomovala, jak na ně celá fronta upírá oči.

Danika pubertákům znuděně řekla: „Jestli to nehodláte udělat, tak se zdekněte.“

Otočili se k ní a zbledli jako smrt.

Danika se usmála a předvedla skoro všechny zuby. Nebyl to příjemný pohled.

„Do prdele,“ zašeptal jeden z kluků.

Bryce musela potlačit úsměv. Ten úžas se jí nikdy neokoukal. Hlavně proto, že věděla, že si ho Danika zaslouží. S každým dnem si zasluhovala úžas, který se objevoval na neznámých tvářích, kdykoli zahlédli její vlasy barvy chmýří kukuřice a tetování na krku. A vzbuzovala taky strach, který přiměl městskou spodinu, aby si dobře rozmyslela, jestli si něco chce s ní a Ďábelskou smečkou začínat.

Až na Philipa Briggse. Bryce se v duchu pomodlila k Ogenadiným modrým hlubinám, aby mořská bohyně pošeptala Briggsovi své moudré rady a on si, pokud ho opravdu pustí na svobodu, od Daniky držel zdvořilý odstup.

Kluci ustoupili a během pár milisekund si všimli i Bryce. Úžas v jejich výrazu vystřídal nepokrytý zájem.

Bryce si pobaveně odfrkla. *Sněte dál.*

Jeden z nich přelétl očima z Bryce k Danice a vykotal: „M-můj dějepisář tvrdí, že brány původně sloužily jako komunikační prostředky.“

„Vsadím se, že s těmahle famózníma postřehama jsi úplnej magnet na něžný pohlaví,“ poznamenala Danika bez zaujetí a bez zájmu, aniž by se na ně ohlédla.

Kluci pochopili a odšourali se zpátky do fronty. Bryce se ušklíbala, postavila se vedle kamarádky a zadívala se na ciferník.

Ten kluk měl ale pravdu. Všechna sedm bran stálo na energetických siločarách, které procházely Lunathionem, a bylo navrženo tak, aby před staletími umožňovaly rychlé spojení mezi strážci v městských čtvrtích. Stačilo, aby někdo položil ruku na zlatý disk uprostřed ciferníku, a když promluvil, jeho hlas dolehl k ostatním branám, na nichž se rozzářil drahokam čtvrti, odkud volání přišlo.

K tomu byla samozřejmě potřeba špetka magie. Disk ji doslova jako vampýr vysál ze žil osoby, která se ho dotkla, v proudu živoucí moci, která navěky zmizela.

Bryce zvedla oči k bronzové desce nad hlavou. Brány z křemene byly památníky, i když netušila, jakého konfliktu nebo války. Na každé však visela stejná deska: *Moc bude provždy náležet těm, kdo pro město obětují život.*

Vzhledem k tomu, že se ten nápis dal vykládat jako vyjádření odporu proti vládě Asteri, Bryce pokaždé překvapilo, že dovozovali, aby brány dál stály. Ovšem potom, co se brány s příchodem telefonů staly nepotřebnými, nanovo ožily, až když si je oblíbili děti a turisté. Posílali kamarády k ostatním branám, aby si mohli šeptat sprostárny nebo žasnout nad naprosto nezvyklým a zastaralým způsobem komunikace. Žádný div, že opilí pitomci – k nimž se Bryce a Danika hrdě řadily – lezli o víkendů všem na nervy tím, jak řvali skrz brány, až město zavedlo hodiny, kdy byly památky otevřené.

A pak se začala šířit přihlouplá pověra, podle které brána dokázala plnit přání, a že když obětujete kapku své moci, vzdáte tím hold pětici bohů.

Bryce věděla, že je to kravina, ale jestli to znamenalo, že se Danika nebude tolik obávat Briggsova propuštění, rozhodně to stálo za to.

„Co si budeš přát?“ zeptala se Bryce, zatímco Danika upřeně hleděla na disk a potměšile drahokamy nad ním.

Vtom se rozzářil smaragd z Pětky a z disku zavřeštěl hlas mladé ženy: „Kozy!“

Lidi kolem se zasmáli. Znělo to jako voda prýstící na kámen a Bryce se uchechtla.

Jenže Daničin výraz ztvárněl. „Mám tolik přání,“ řekla. Než se jí na ně Bryce stihla zeptat, Danika pokrčila rameny. „Ale asi si budu přát, aby Ithan dnes večer vyhrál v solbalu.“

S těmi slovy položila dlaň na disk. Bryce přihlížela, jak se kamarádka zachvěla, tiše se zasmála a ustoupila. Karamelové oči jí plály. „Jsi naštěstí.“

„Víš, že mám magie tak málo, že ani nestojí za to mi ji brát, ale fajn,“ řekla Bryce, která se nechtěla nechat zahanbit, dokonce ani alfa vlčicí. Od okamžiku, kdy Bryce vkročila v prváku do pokoje na kolejích, dělaly všechno spolu. Jen ony dvě a tak to bude vždycky.

Dokonce měly v úmyslu projít spolu Pohroužením – ustrnout v nesmrtnosti při stejném nádechu, zatímco je členové Ďábelské smečky budou jistit.

Technicky vzato to nebyla pravá nesmrtnost. Vanové stárli a umírali, buď z přirozených příčin, nebo jinými způsoby, ovšem po Pohroužení se proces stárnutí zpomalil natolik, že v závislosti na tom, k jakému druhu kdo patřil, mohla uplynout staletí, než se dotyčnému objevila na tváři první vráska. Víly mohly žít tisíc let, měničů a čarodějnic obvykle pět set let, andělé něco mezi tím. Čistokrevní smrtelníci Pohroužení nepodstupovali, protože neměli magické nadání. V porovnání s lidmi, kteří žili jen obyčejně dlouho a pomalu se uzdravovali, byli Vanové v podstatě nesmrtelní, některé druhy dokonce rodily děti, které dospěly až v osmdesáti. A většinu bylo nanejvýš obtížné zabít.

Bryce ale jen zřídka přemýšlela o tom, kam by se podle této škály zařadila – jestli by jí polovíli původ zaručil sto let nebo tisíc. Nezáleželo na tom, pokud ji při tom všem bude provázet Danika. Na počátku bude Pohroužení. Uskuteční to smrtící ponoření do vyzrálé moci společně, postaví se tomu, co se skrývá v nejzazších hlubinách jejich duší, a pak se vrhnou zpět do života před tím, než jim v důsledku nedostatku kyslíku odumře mozek. Nebo rovnou celé tělo.

Ovšem zatímco Bryce měla zdědit sotva dost moci na to, aby zvládla předvést pár šikovných kouzelnických triků, Danika měla získat zřídlo moci, díky němuž dosáhne daleko vyššího postavení než Sabine. Nejspíš se bude moct rovnat vílí šlechtě a třeba překoná i samotného Podzimního krále.

Bylo neslýchané, aby byl měnič nadaný takovou mocí, a přesto to všechny běžné testy, které jako děti podstupovaly, potvrzovaly: jakmile Danika projde Pohroužením, získá mezi vlky značnou moc, takovou, jakou nikdo nespátl od dávných věků na druhém břehu moře.

Danika se stane nejen Přestavenou vlků Půlměsíčního města. Bude mít předpoklady k tomu, aby byla alfou *všech* vlků. Na celé zpropadené planetě.

Zdálo se, že je to Danice dokonale ukradené a nedělá si na základě toho žádné plány do budoucna.

Po letech, kdy nemilosrdně posuzovaly různé nesmrtelné bytosti, jejichž život poznamenala staletí a tisíciletí, se shodly na tom, že dvacet sedm je ideální věk na Pohroužení. Těsně předtím, než se objeví trvalé strie, vrásky nebo šediny. Když se jich na to někdo vyptával, odpověděly mu prostě: *K čemu je být nesmrtelná drsňačka, když mám prsa někde u pupku?*

Ješitný nány, zasyčela Fury, když jí to prvně vysvětlily.

Fury podstoupila Pohroužení v jednadvaceti a ten věk si sama nevybrala. Prostě se to stalo nebo k tomu byla donucená – tím si nebyly jisté. Studium na univerzitě Fury sloužilo jen jako zástěrka pro její poslání. Většinu času trávila tím, že po celé Pangeře prováděla za nechutně vysoké částky sakra zvrhlé věci. Dávala jasně najevo, že se nehodlá šířit o podrobnostech.

Je nájemná vražedkyně, prohlašovala Danika. Dokonce i miloučká Juniper, faunka, která byla čtvrtým vrcholem jejich malého kamarádkského čtverce, uznala, že by Fury mohla být žoldáčka. Mohly se jen dohadovat i o tom, jestli Fury občas nezaměstnávají Asteri a jejich loutkový říšský senát. Žádné z nich na tom ale příliš nezáleželo. Ne když jim Fury podala pomocnou ruku, kdykoli to potřebovaly. A sem tam i když ne.

Bryce zaváhala s rukou nataženou nad zlatým diskem. Daničin pohled byl jako chladné závaží.

„No tak, B, nebud’ posera.“

Bryce vzdychla a položila ruku na disk. „Přeju si, aby si Danika zašla na manikúru. Její nehty jsou hotová noční můra.“

Tělem jí projelo zamrazení, kolem pupku ucítila náznak prázdna a pak se Danika rozesmála a dloubla do ní loktem. „Ty zatracená potvoro.“

Bryce jí položila ruku kolem ramen. „Zasloužila sis to.“

Danika poděkovala strážkyni, která se rozzářila, že jí někdo takový věnuje pozornost, a nevěšela si turistů, kteří ji nepřestávali fotit. Nepromluvily, dokud nedošly k severnímu kraji náměstí, odkud se Danika chystala odbočit k Obchodní čtvrti s nebem a věžemi plnými andělů a ke komplexu Komicie v jejím srdci a odkud Bryce měla pokračovat další tři bloky k Luninu chrámu.

Danika kývla k ulicím za Bryce. „Uvidíme se doma, platí?“

„Dávej na sebe pozor.“ Bryce si zhluboka oddechla a snažila se setrást nepříjemný pocit.

„Umím se o sebe postarat, B,“ odbyla ji Danika, ale z jejích očí vyzařovala láska a vděk – čistě za to, že někomu záleží na tom, jestli bude žít, nebo ne, a Bryce z toho bodlo u srdce.

Sabine byla neskutečný zmetek. Nikdy se ani náznakem nezmínila, kdo by mohl být Daničiným otcem, proto Danika vyrůstala sama jenom s dědečkem, který by příliš starý a odtažitý na to, aby ji uchránil před matčinou krutostí.

Bryce pokývla směrem k Obchodní čtvrti. „Hodně štěstí. Nevytoč moc lidí.“

„Ty vytočím tak jako tak. Znáš mě,“ řekla Danika se širokým úsměvem, který se jí neodrážel v očích.

Když Bryce dorazila z práce domů, Ďábelská smečka už na ni čekala v bytě.

Bujarý smích, který ji přivítal už na odpočívadle v prvním poschodí, se nedal přeslechnout stejně jako pobavené vlčí pošťkávání. Obojí neustávalo, zatímco stoupala do dalšího patra činžáku bez výtahu a v duchu reptala nad tím, že její plány na poklidný večer na pohovce vzaly za své.

Zamumlala řadu kleteb, za které by na ni máma byla hrdá, odemkla namodro natřené železné dveře bytu a připravila se na příval vlčí panovačnosti, arogance a všeobecné vlezlosti do všech záležitostí jejího života. A to byla řeč jenom o Danice.

Daničina smečka všechny tyhle věci změnila v jistý druh umění. Hlavně proto, že prohlásili Bryce za jednu z nich, i když neměla na šíji tetování s jejich znakem.

Někdy litovala Daničina budoucího druha, ať už jím bude kdokoli. Ten nebohý parchant nebude tušit, co ho čeká, až s ní spojí život. Pokud ovšem nebude taky vlčího rodu – ačkoli Danika projevovala o spaní s vlkem asi tak stejný zájem jako Bryce.

Lépe řečeno, ani zatracenou špetku.

Bryce se do dveří pořádně opřela ramenem. Prohnuté okraje se dost často zasekávaly, hlavně v důsledku šaškování lotrů, kteří se právě

rozvalovali na několika proleželých pohovkách a křeslech. Povzdechla si, když se na ni upřelo šest párů očí a uvítalo ji šest divokých úsměvů.

„Jaký byl zápas?“ zeptala se nikoho určitého a odhodila klíče do křivé keramické misky, kterou Danika splácala na zpackané lekci keramiky na vysoké. O schůzi ohledně Briggse jí Danika nic nesdělila kromě nicneříkajícího *Povím ti to doma*.

Nemohlo to být tak strašné, když se Danika stavila ještě na solbalu. Dokonce poslala Bryce fotku celé smečky před stadionem s Ithanem jako malou postavou v přílbě na pozadí.

O něco později jí přišla zpráva i od samotné sportovní hvězdy: *Příště koukej přijít s nima, Quinlanová*.

Odepsala mu: *Že bych štěňátku chyběla?*

To si piš, odpověděl Ithan.

„Vyhráli jsme,“ pronesl lenivým tónem Connor, který seděl na *je-jim* oblíbeném místě na pohovce. Šedé triko s logem univerzity měl pomačkané tak, že pod ním byl vidět úzký pruh svalů a snědé kůže.

„Ithan dal vítěznej gól,“ vysvětlil Bronson. Pořád měl na sobě modro-stříbrný dres s nápisem *Holstrom* na zádech.

Connorův mladší bratr Ithan byl neoficiálním členem Ďábelské smečky a k tomu byl Bryciným druhým nejoblíbenějším člověkem, hned po Danice. Jejich zprávy byly nekonečný proud vtípků a popichování, posílali si fotky a přátelsky si stěžovali na Connorovu pánovitost.

„Zase?“ zeptala se Bryce a odkopla bělostné střevíce na čtyřpalcovém podpatku. „To se Ithan nemůže podělit s ostatníma klukama o trochu té slávy?“ Ithan obvykle sedával zrovna na té pohovce vedle bratra, takže Bryce nezbyvalo než se nacpat mezi ně, zatímco koukali na jakýkoli seriál, který právě běžel, ale večery po zápase většinou zasedl na párty se spoluhráči.

Connor protáhl koutek úst v pousmání, když mu Bryce oplácela pohled déle, než by většina lidí považovala za moudré. Pět členů jeho smečky, z nichž dva byli dosud ve vlčí podobě, moudře drželo pusy a tlamy.

Všichni věděli, že nebyť Daniky, byl by alfou Ďábelské smečky Connor. Ale Connor se tím neužíral. Jeho ambice nemířily tímhle směrem. Na rozdíl od Sabininých.

Bryce odstrčila náhradní tašku s věcmi na tancování na věšáku, aby uvolnila místo pro kabelku, a zeptala se vlků: „Na co se dneska díváte?“ Ať to bylo cokoli, měla už předem jasno, že se schoulí u sebe v pokoji s milostným románem. A zavře dveře.

Nathalie, která listovala časopisy s drby o celebritách, ani nezvedla hlavu, když odpověděla: „Na nějakéj nověj právnicej seriál o lví smečce, která se chystá do boje se zlou vílí korporací.“

„To zní jako kandidát na hromadu cen,“ poznamenala Bryce. Bronson nesouhlasně zamručel. Urostlý měnič měl spíš zálibu v nezávislých filmech a dokumentech. Bryce nepřekvapovalo, že mu nikdy nedovolili, aby vybíral zábavu pro společné večery.

Connor přejel mozolnatým prstem po oblé opěrce pohovky. „Přišla jsi domů pozdě.“

„Mám práci,“ řekla Bryce. „Třeba by sis taky mohl nějakou najít a přestat se mi povalovat na gauči.“

Nebylo to od ní úplně fér. Byl Daničin pobočník a fungoval taky jako její vymahač. Aby udržel město v bezpečí, zabíjel, mučil, mrzačil a pak se vydal znovu do ulic a celé to zopakoval, ještě před tím, než zapadl měsíc.

Nikdy si na to nestěžoval. Nikdo z nich si nestěžoval.

K čemu je knourání, prohlásila Danika, když se jí Bryce zeptala, jak se s tou krutostí vyrovnává, *když při vstupu do pomocných sborů nedostaneš na výběr?* Měníči, kteří měli podobu šelem, byli předurčení pro určitou smečku v pomocných sborech ještě předtím, než se narodili.

Bryce se ovládla, aby se nepodívala na tetování s rohatým vlkem na Connorově krku, jež bylo dokladem, že je jeho život předurčený ke službě a že bude navěky oddaný Danice, Dábelské smečce a pomocným sborům.

Connor na Bryce jen s pousmáním hleděl a ta se přistihla, že zatíná zuby. „Danika je v kuchyni. Sní půlku pizzy dřív, než si vůbec stihnem ukousnout.“

„*To není pravda!*“ protestovala Danika tlumeným hlasem.

Connor se usmál ještě víc.

Bryce se z jeho úsměvu a pořouchlého jiskření v očích maličko zrychlil dech.

Zbytek smečky poslušně nespouštěl oči z televizní obrazovky a předstíral, že sleduje večerní zprávy.

Bryce polkla a zeptala se Connora: „Je tu něco, co bych měla vědět?“ Přeloženo: *Byla ta schůze kvůli Briggsovi katastrofá?*

Connor věděl, jak to myslí. Vždycky to věděl. Krátce kývl ke kuchyni. „Uvidíš.“

Přeloženo: *Není to dobrý.*

Bryce se zatvářila znepokojeně a dokázala od něj odtrhnout oči, aby se mohla potichu odkrást do úzké kuchyně. Při každém kroku na sobě cítila jeho pohled.

A možná kroutila boky, teda trošku.

Danika si opravdu zrovna cpala do pusy dílek pizzy a varovně na Bryce vykulila oči, ať drží pusu. Bryce vzala nevyřčenou prosbu na vědomí a mlčky přikývla.

Danika se opírala o umělohmotnou bílou linku, na které stála polo-prázdná orosená lahev piva, z níž odkapávala voda. Měníčka měla hedvábnou blůzu kolem límce zvlhlou potem, cop měla přehozený přes štíhlé rameno a barevné prameny v jejích vlasech působily nezvykle mdle, dokonce i její pokožka, jindy uzardělá a zdravá, byla mrtvolně bledá.

Popravdě řečeno, kuchyňské osvětlení – dvě ubohé koule prvosvětla zabudované ve stropě – nebylo zrovna lichotivé vůči nikomu, ale... Pivo. Jídlo. To, že si smečka držela odstup. A to vyčerpání a prázdnota v kamarádčiných očích... Jo, schůze dopadla na pytel.

Bryce otevřela ledničku a taky si vzala pivo. Členové smečky měli každý jiné chutě a měli sklony chodit na návštěvu, kdykoli se jim zachtělo, proto byla lednice nacpaná laškami a plechovkami a něčím, co snad byl džbán... medoviny? Ten zaručeně přinesl Bronson.

Bryce si vzala jeden z Nathaliiných oblíbených nápojů – kalné hutné pivo s bohatým obsahem chmele – a sejmula vršek. „Briggs?“

„Oficiálně ho propustili. Micah, Podzimní král a Věštkyně prozkoumali všechny zákony a dodatky, ale ani tak nenašli žádnou kličku, kterou by tu mezeru v zákoně obešli. Ruhn dokonce nařídil Declanovi, aby při pátrání využil nějaký ty své špičkové technologie, ale taky nic neobjevil. Sabine Smečce měsíce kos přikázala, ať ho dnes spolu

se členy Třiatřicátý v noci sledují.“ Smečky měly jednou týdně povinně jednu noc volno a dnes byla na řadě Dábelská smečka – bez debat. Bryce bylo jasné, že by jinak Danika byla venku v ulicích a dohlížela na každý Briggsův pohyb.

„Takže jste se všichni shodli,“ řekla Bryce. „Aspoň nějaký úspěch.“

„Jo, dokud Briggs něco nebo někoho nevyhodí do povětří.“ Danika znechuceně zavrtěla hlavou. „Celý je to hovadina.“

Bryce si kamarádku pozorně prohlížela. Neuniklo jí, jak napjatě tiskne rty a jak je na krku zpocená. „Co se děje?“

„Nic.“

Danika odpověděla příliš rychle na to, aby se tomu dalo věřit. „Něco tě žere. To s Briggsem je sakra průser, ale vždycky se z toho oklepeš.“ Bryce přimhouřila oči. „Co přede mnou tajíš?“

Danice se zablýsklo v očích. „Nic.“ Přihnula si z lahve.

Za tím se mohla skrývat jen jediná odpověď. „Tipuju, že Sabine byla odpoledne výjimečně v ráži.“

Danika se jen zuřivě zakousla do pizzy.

Bryce si dala dva doušky piva a dívala se, jak Danika upírá pochmurný pohled na modrozelené skříňky nad linkou, ze kterých už se na okrajích odlupovala barva.

Její kamarádka pomalu žvýkala a pak s pusou plnou kůrky a sýra řekla: „Sabine si na mě po schůzi počkala. Na chodbě přímo před Michahovou kanceláří. Takže si každý mohl poslechnout, jak mi sděluje, že před týdnem při výpadku proudu někdo poblíž Lunina chrámu zabil dva studenty. Když jsem byla ve službě. Je to můj okrsek, a tím pádem i moje vina.“

Bryce soucitně sykla. „Trvalo jí *týden*, než se o tom dozvěděla?“

„Očividně jo.“

„Kdo je zabil?“

Místní studenti se *v jednom kuse* potloukali kolem Starého náměstí a v jednom kuse se dostávali do problémů. Dokonce i když Bryce a Danika chodily na univerzitu, často lamentovaly nad tím, že kolem není elektrický plot, který by sahal až do nebe a držel by studenty v jejich koutě města. Už jen proto, aby od pátečního večera do nedělního rána nezvraceli a nečurali všude po Starém náměstí.

Danika se znovu napila. „Netuším, kdo to udělal.“ Zimomřivě se otřásla a karamelové oči jí potemněly. „Podle pachu šlo poznat, že se jednalo o smrtelníky, ale trvalo dvacet minut, než vyšetřovatelé zjistili, kdo to byl. Útočník oběti roztrhal na kusy a zčásti je sežral.“

Bryce se snažila si to nepředstavovat. „Co motiv?“

Danika ztěžka polkla. „To taky nevím. Ale Sabine mi přede všemi hezky jasně řekla, co si myslí o tom, že při mé hlídce došlo na veřejném prostranství k takovému masakru.“

Bryce se zeptala: „Co na to váš představený?“

„Nic,“ odpověděla Danika. „Starej pán během schůze usnul. Sabine se ho neobtěžovala vzbudit a rovnou si mě podala.“ Všichni tvrdili, že už to nepotrvá dlouho – ještě rok dva a nynější Představený vlků se v necelých čtyřech stech letech vydá na poslední plavbu přes Istros do Čtvrti kostí, kde ho čeká konečné spočinutí. Černá loď se s ním během závěrečného obřadu v žádném případě nepřevrhne – nebylo možné, aby jeho duše byla odsouzena jako nehodná a předána řece. Říše Krále podsvětí ho přivítá a povolí mu přístup ke svým břehům zahaleným mlhou... a vládu převezme Sabine.

Bohové k nim všem budte milostiví.

„Nemůžeš za to. To přece víš,“ namítla Bryce a nadzvedla víka dvou nejbližších krabic s pizzou. Na jedné byl salám, paprikáš a masové kuličky, na druhé sušené maso a smradlavé sýry – tu si určitě objednal Bronson.

„Já vím,“ zamumlala Danika, dopila pivo, s cinknutím položila lahev do dřezu a začala v lednici vybírat další. Zdálo se, že má napjatý každý sval v těle – jako pružina, která se každou vteřinou vymrští. Zabouchla dveře ledničky a opřela se o ně. Nepodívala se Bryce do očí, když vydechla: „V tu noc jsem byla tři bloky od nich. *Tři*. Nezaslechla jsem, neviděla ani necítila, že je někdo masakruje.“

Bryce si uvědomila, jaké je ve vedlejší místnosti ticho. Bystrý sluch v lidské i vlčí podobě se rovnal oprávnění k neustálému odposlouchávání.

Mohly ten rozhovor odložit na později.

Bryce nadzvedla víka ostatních krabic a prohlédla si ten kulinářský výběr. „Co takhle ukrátit jejich trápení a dát jim kousek, než zhltněš i zbytek?“

Už měla to potěšení sledovat, jak do sebe Danika na posezení hodila tři velké pizzy. Když byla v takové náladě, klidně by mohla překonat vlastní rekord a sníst čtyři.

„Nechte nás najíst,“ zaškemral zpoza dveří Bronsonův hluboký hrmotný hlas.

Danika si přihnula z flašky. „Tak pojďte na to, podvratáci.“

Vlci se vřítili do kuchyně.

Ve svém zápalu málem přimáčkli Bryce k zadní stěně kuchyně. Kalendář, který na ní visel, se Bryce zmačkal za zády.

Sakra, zrovna její oblíbený kalendář: *Nejžhavější muži Půlměsíčního města: Bez zbytečného oblečení*. Na tenhle měsíc připadala fotka nejkrásnějšího daemonakiho, jakého kdy viděla. Opíral se nohou o stoličku, a to byla jediná věc, která bránila tomu, aby z něj bylo vidět *naprosto všechno*. Bryce uhladila záhyby, které utrpěla mužova snědá kůže, svaly a zatočené rohy, a zamračeně se otočila k vlkům.

Krok od ní stála Danika uprostřed své smečky jako kámen v řece. Uculila se na Bryce. „Přišla jsi při pátrání po rohu na něco nového?“

„Ne.“

„Jesiba musí bejt radostí bez sebe.“

Bryce protáhla obličej. „Div se nezblázní.“ Viděla se s Jesibou odpoledne asi tak dvě minuty, po kterých černokněžnice zahrozila, že ji promění v osla, načež zmizela v sedanu s vlastním šoférem bůhví kam. Možná zařizovala něco pro Krále podsvětí a temný Rod, kterému vládl.

Danika se zazubila: „Nemáš dneska rande s tamtím chlápkem?“

Do Bryce jako by uhodil blesk. „Do prdele. *Do prdele*. Jo.“ Poplašeně se podívala na kuchyňské hodiny. „Za hodku.“

Connor, který si zrovna bral celou krabici pizzy pro sebe, ztuhl. Dal Bryce jasně najevo, co si o jejím zazobaném příteli myslí, už po tom prvním rande před dvěma měsíci. Stejně jako mu ona dala jasně najevo, že jsou jí jeho názory na její milostný život dokonale ukradené.

Bryce si moc dobře všímala jeho svalnatých zad, když vyšel z kuchyně a přitom zakroutil širokými rameny. Danika se zamračila. Nikdy jí neunikla sebemenší maličkost.

„Musím se oblíknout,“ řekla zachmuřeně Bryce. „A jmenuje se Reid, jak dobře víš.“

Danika na ni vrhla vlčí úsměv. „Reid je sakra pitomý jméno,“ řekla. „Zaprvý, *podle mě* je to sexy jméno. A zadruhé, *Reid* je sexy.“ Bohové jí pomáhajte, Reid Redner byl zpropadeně sexy. Ovšem sex s ním byl... fajn. Standard. Udělala se, ale musela se pořádně snažit. A ne způsobem, který měla v oblibě. Spíš ve stylu *Zpomal. Věnuj se tomuhle místu. Můžem si vyměnit pozice?* Spala s ním ale jenom dvakrát. Říkala si, že to nějaký čas trvá, než s partnerem najdou správný rytmus. I když...

Danika to řekla za ni. „Jestli se začne sápat po mobilu, aby se mrkl, jestli mu přišly nějaký zprávy, jakmile z tebe vytáhne ptáka, seber v sobě prosím trochu sebeúcty a zkopej mu koule, až z něj bude soprán, a vrať se ke mně domů.“

„Do Helu, kruci, Daniko!“ ucedila Bryce. „Víc nahlas by to nešlo?“

Vlci zmlkli. Dokonce přestali i žvýkat. Potom se začali znovu bavit, jenom o nějaký decibel hlasitěji.

„Aspoň že má práci,“ odpověděla Bryce Danice, která zkrřížila útlé ruce – ruce, v nichž se skrývala nepředstavitelná nespoutaná síla – a upřela na ni pohled. Pohled, který říkal: *Jo, protože mu ji sehnal prachatej fotřík*. Bryce dodala: „Aspoň to není nějaké psychopatické alfablbec, kterej bude vyžadovat třídní sexmaraton a pak mě prohlásí za svou družku, zamkne mě v domě a už mě z něj znova nepustí.“ Proto byl Reid – smrtelník, celkem obstojný při sexu – perfektní.

„Třídenní sexmaraton by ti prospěl,“ vtipkovala Danika.

„Stejně je to tvoje vina.“

Danika mávla rukou. „Jo, jo. Můj první a poslední omyl. Neměla jsem vás dva dávat dohromady.“

Danika Reida znala zběžně díky tomu, že dělala na částečný úvazek sekuriťáčku ve firmě jeho otce – velké magitechnologické společnosti ve vlastnictví smrtelníků, která se nacházela v Obchodní čtvrti. Tvrdila, že ta práce byla moc nudná na to, aby se o ní nějak šířila, ale platili jí za ni docela dobře, takže ji nemohla odmítnout. A navíc to byla práce, kterou si sama vybrala. Ne život, do kterého ji navezli druží. A tak kromě hlídek a povinností v rámci pomocných sborů trávila hodně času v gigantickém mrakodrapu v Obchodní čtvrti a předstírala, že má šanci vést normální život. Bylo neslýchané, aby měl člen

pomocných sborů vedlejšák – hlavně, když šlo o alfu –, ale Danika své úkoly dokázala skloubit.

Nebylo na škodu, že poslední dobou byly Rednerovy podniky v kurzu. Sám Micah Domitus významně investoval do jejich revolučních experimentů. Nebylo nic neobvyklého, že místopředseda investoval do všeho možného od technologií přes vinohrady až po školy. Ovšem vědomí toho, jak moc Daničinu matku štvalo, že její dcera pracovala pro smrtelnickou společnost, kterou navíc podporuje Micah, jenž se dostal na neustále se rozrůstající seznam osob, které Sabine pijou krev, Daniku uspokojovalo ještě víc než štědrý plat a to, že může rozhodovat sama za sebe.

Danika a Reid se jedno odpoledne před pár měsíci setkali na prezentaci, přesně v době, kdy byla Bryce nezadaná a pořád si na to stěžovala. Danika proto v posledním zoufalém pokusu o zachování přítelkynosti dala Reidovi její číslo.

Bryce si uhladila šaty. „Musím se převlíct. Nechte mi dílek pizzy.“ „Vy nejdete na večeři?“

Bryce protočila panenky. „Jo. Do jednoho z těch načančanejch podniků, kde ti dají lososovej krém na krekr a říkají tomu jídlo.“

Danika se otřásla. „Tak to se určitě nadlábní předem.“

„Nechte mi dílek pizzy,“ zopakovala Bryce a ukázala na Daniku. „Nezapomeň na můj dílek.“ Změřila pohledem poslední zbylou krabici a zamířila ven z kuchyně.

Všichni členové Dábelské smečky, až na Zeldu, teď byli v lidské podobě. Krabice s pizzou měli položené na kolenou nebo na ošoupaném modrém koberci. Bronson potvrdil podezření a přihýbal si z keramického džbánu s medovinou, aniž spustil oči z večerního zpravodajství. Z televize začaly buráčet zprávy o Briggsově propuštění doprovázené zrnitým záznamem, na němž byl muž v bílé uniformě, kterého vyváděla ostraha z vězení. Ten, kdo měl po ruce ovladač, rychle stanici přepnul na dokument o deltě Černé řeky.

Když Bryce zamířila ke dveřím do pokoje, Nathalie jí věnovala přídrzlý úsměv. Smečka Bryce jen tak nedovolí zapomenout na tu pikantní poznámku o Reidových výkonech v posteli. Obzvláště když ji Nathalie bude brát jako důkaz Bryčiných schopností.

„Ani slovo,“ varovala ji Bryce. Nathalie stiskla rty, jako kdyby jen tak tak zadržovala zavytí plné zlomyslného pobavení. Její hladké černé vlasy se skoro chvěly, jak namáhavě potlačovala smích, a onyxové oči jí div nejiskřily.

Bryce významně ignorovala pronikavý pohled Connorových zlatých očí, které ji pozorovaly, když procházela kolem.

Vlci. Ztracení vlci museli pořád strkat nosy do jejich záležitostí.

Ani v lidské podobě je nebylo možné zaměnit se smrtelníky, přestože měli téměř stejný vzhled. Byli příliš vysocí, příliš svalnatí, příliš klidní. I když hltali pizzu, každý jejich pohyb byl promyšlený a elegantní. Byla to mlčelivá připomínka toho, co můžou udělat každému, kdo se jim postaví do cesty.

Bryce překročila Zachovy dlouhé natažené nohy a dala si pozor, aby nešlápla na ohon Zeldě, která ležela na podlaze vedle bratra. Dvojčata na sebe brala podobu bílých vlků. V lidské podobě byli oba štíhlí a tmavovlasí, a když se proměnili, byli neskonale děsiví. Ostatní je šepetem nazývali *Duchové* a ta přezdívkou je všude provázela.

Takže jo, Bryce si dávala dvojnásob pozor, aby Zeldě nestoupila na huňatý ocas.

Aspoň že Thorne, který seděl s univerzitní čepicí obrácenou kšiletem dozadu na polorozpadlém koženém křesle blízko televize, vrhl na Bryce soucitný úsměv. Byl jedinou další osobou v tomhle bytě, která chápala, jak všetečná umí smečka být. A stejně tak se zajímal o Daničino rozpoložení a Sabininu bezohlednost.

Omega jako Thorne neměl velkou naději, že si ho alfa jako Danika všimne. Ne že by Thorne komukoli z nich něco v tom smyslu naznačil. Bryce to ale neuniklo – vzájemná přitažlivost, která byla patrná, kdykoli byli Danika a Thorne spolu v jedné místnosti, jako kdyby byli dvě hvězdy, které kolem sebe vzájemně obíhají.

Bryce naštěstí došla do pokoje, aniž by si vyslechla nějaké poznámky k naruživosti svého v jistém smyslu přítele, a zavřela za sebou dveře dost rázně na to, aby dala všem jasně najevo, ať jdou do háje.

Sotva udělala tři kroky k vachrlatému zelenému prádelníku, bytem se rozlehl výbuch smíchu. Vzápětí ho utnulo zlověstné, ne úplně lidské zavrčení. Hluboké, hřmotné a nesmlouvavé.

Nebyla to Danika, jejíž vrčení znělo jako ztělesněná smrt – tiše, nakřáple a chladně. Ten hlas patřil Connorovi. Byl plný zápalu, vznětlivosti a citu.

Bryce se osprchovala, aby se zbavila prachu a špíny. Připadalo jí, že je jimi celá pokrytá, kdykoli projde těch patnáct bloků od bytu k úzkému domu z pískovce, kde sídlilo Gryfovo starožitnictví.

Pár pečlivě umístěných vlásenek zamaskovalo to, že má jako vždyc-ky ke konci dne těžký závoj vínově rudých vlasů dočista zplihlý, a úspěšně si zvýraznila jantarové oči řasenkou, aby jim dodala lesk. Od toho, co se osprchovala, do okamžiku, kdy nazula černé střevíce na podpatku, uběhlo nanejvýš dvacet minut.

Uvědomila si, že to dokazuje, jak málo jí na tom rande záleží. Každé ráno strávila celou ztracenou hodinu tím, že si upravovala vlasy a make-up. A to nepočítala půlhodinovou sprchu, ze které vycházela dokonale čistá, s oholenýma nohama a zvlhčenou pokožkou. Ale dvacet minut? Kvůli večeri u Perly a růže?

Jo, Danika měla jistým způsobem pravdu. A Bryce věděla, že ta potvora sleduje čas a nejspíš se zeptá, jestli krátká doba, kterou Bryce věnuje přípravě na rande, odpovídá tomu, jak dlouho Reid vydrží v posteli.

Bryce vrhla zamračený pohled směrem k vlkům za dveřmi útulného pokoje a pak se rozhlédla po svém tichém útočišti. Všechny stěny byly ozdobené plakáty legendárních představení Baletu Půlměsíčního města. Kdysi si představovala, jak mezi útlými Vany krouží po pódiu nebo nutí obecnost k pláči při trýznivé scéně, kdy její postava umírá. Kdysi si představovala, že by se na jevišti mohlo najít místo pro zpola smrtelnickou ženu.

I když jí stále dokola opakovali, že má *špatný tělesný typ*, nedokázali ji přimět, aby tanec přestala milovat. Nepřestala pociťovat omamný příval emocí, když naživo sledovala baletní představení nebo když po práci tančila na lekcích pro amatéry nebo obdivovala tanečnický z Půlměsíčního města se stejným zaujetím, s jakým Connor, Ithan a Thorne obdivovali sportovní týmy. Nic ji nedokázalo přimět odhodit touhu po tom povznášejícím pocitu, který v sobě nacházela při tanci, ať už na lekcích, v klubu nebo třeba na ztracené ulici.

Aspoň že Juniper se nedala odradit. Usoudila, že ji čeká běh na dlouhou trať a že jako faun bude vůči gráciézním vílám, nymfám a sylfidám v nevýhodě, ale nakonec je zadupe do prachu. A taky to dokázala.

Bryce si dlouze povzddechla. Už by měla jít. K Perle a růži to bylo dvacet minut chůze a na podpatcích to bude tak pětadvacet. Nemělo smysl volat taxi. Čtvrteční noci se u Starého náměstí nesly ve znamení chaosu a zácp a auto by se tam jenom zaseklo.

Nasadila si perlové náušnice a s jistými pochybami zadoufala, že dodají trochu lesku jejím šatům, které by se daly považovat za lehce skandální. Bylo jí ale dvacet tři let, tak proč si neužívat, že má postavu s bujnými křivkami. Usmála se na své opálené nohy a otočila se před vysokým zrcadlem opřeným o zeď, aby obdivovala linii zadku v přiléhavých šedých šatech, kde výstřih vzadu maličko odhaloval nové tetování, které ji stále pobolívalo, a pak znovu vyšla do obýváku.

Danika se potutelně zasmála a její hlas přehlušil přírodopisný dokument, který vlci sledovali. „Vsadím padesát stříbrných marek na to, že tě v tomhle ohozu vyhazovači nepustí dovnitř.“

Bryce jí ukázala prostředníček a smečka se zachechtala. „Daniko, promiň, že se kvůli mně cítíš se svou kostnatou prdelkou méněcenně.“

Thorne vybuchl smíchy. „Aspoň že to Danika vynahrazuje svou famózní osobností.“

Bryce se na pohledného omegu spiklenecky usmála. „To by vysvětlovalo, proč mám rande a ona na žádným nebyla... jak dlouho? Už tři roky?“

Thorne mrkl a sklouzl modrýma očima k Daničině zamračené tváři. „Tím to bude.“

Danika se svezla na křesle a opřela si bosé nohy o stolec. Každý nehet měla nalakovaný jinou barvou. „Jenom dva roky,“ zabručela. „Pitomečkové.“

Když Bryce procházela kolem Daniky, poplácala ji po hedvábných vlasech. Danice se zaleskly zuby a zlehka ji kousla do prstů.

Bryce se uchechtla a vešla do úzké kuchyně. Prohledala horní skříňky. Ozvalo se zacinkání skla, když pátrala po...

Aha. Gin.

Hodila do sebe panáka. A přidala ještě jednoho.

„Čeká tě náročná noc?“ zeptal se Connor, který se opíral o kuchyňské dveře s rukama zkříženýma na svalnaté hrudi.

Bryce sjela kapka ginu na bradu. Zarazila se právě včas, aby si hřbetem ruky nesetřela hříšně rudou rtěnku, a místo toho si radši bradu osušila zbylým ubrouskem, který přidali v pizzerii k objednávkce. Jako vychovaná mladá dáma.

Tomuhle odstínu by měli říkat Vykuřovací rudá, prohlásila Danika, když Bryce rtěnku použila poprvé. *Protože to bude to jediný, na co budou mužští myslet, když si ji natřeš na rty.* I Connorovy oči teď sklouzly rovnou k jejím rtům. A tak Bryce řekla tak nenuceně, jak to šlo: „Znáš mě. Čtvrtky večer si prostě užívám. Tak proč to nerozjet rovnou?“

Když vracela gin do vrchní skříňky, stoupla si na špičky a lem šatů jí vyjel nebezpečně vysoko. Connor hypnotizoval strop, jako kdyby byl nesmírně zajímavý, a zatékal k ní pohledem, až když se znovu postavila pořádně. Ve vedlejší pokoji někdo zesílil televizi na úroveň, kdy se byt začal otrásat hlukem.

Dík, Daniko.

Takovým rámusem nedokázal proniknout ani vlčí sluch, takže je nikdo nebude odposlouchávat.

Connorovy smyslné rty se zvlínily v úsměvu, ale zůstával ve dveřích.

Bryce polkla a v duchu se ptala, jak moc hnusné by bylo, kdyby pálivou chuť ginu zahнала zteplalým pivem, které nechala stát na lince.

Connor řekl: „Poslyš, známe se už nějakou dobu...“

„Ty sis ten projev připravil předem?“

Napřímil se a zčervenál. Pobočník v Dábelské smečce, nejobávanější a nejnebezpečnější jednotce ze všech pomocných sborů, se *zčervenál*. „Ne.“

„Znělo mi to jako dobře nacvičený úvod.“

„Dovolíš mi, abych tě pozval na rande, nebo se s tebou nejdřív musím pohádat kvůli tomu, jak to podám?“

Vyprskla, ale přitom jí zamravenčilo v břiše. „Já s vlky nechodím.“

Vrhl na ni domýšlivý úsměv. „Udělej výjimku.“

„Ne.“ Ale maličko se usmála.

Connor jí s neochvějnou arogancí, které mohla dosáhnout jenom nesmrtelná šelma, odpověděl: „Chceš mě a já chci tebe. Už je to tak nějaký čas a hrátky se smrtelnými muži ti ani omylem nepomohly na to zapomenout, nemám pravdu?“

V tom se teda nepletl. Když mu odpověděla, její hlas byl našťěstí i navzdory divoce bijícímu srdci klidný: „Connore, já s tebou na rande nepůjdu. Stačí, že mě sekýruje Danika. Nepotřebuju, aby mi život řídil další vlk, zvlášť když jde o *muže*. Nepotřebuju, aby další Vanové strkali nos do mých věcí.“

Jeho zlaté oči potemněly. „Nejsem jako tvůj otec.“

Nemyslel tím Randalla.

Odstříla se od linky a zamířila k němu. A ke dveřím bytu za ním. S takovou přijde pozdě. „To s tím nemá nic společného. Ani s tebou. Má odpověď je ne.“

Connor se nepohnul a ona se zastavila pár palců před ním. I když měla na nohou střevice na podpatku a byla o něco vyšší, než byl průměr, tyčil se nad ní. Jako by zabíral veškerý prostor už jen tím, že dýchal.

Jako každý alfablabec. Jako její vílí otec, když se neodbytně dvířil devatenáctileté Ember Quinlanové, svedl ji, snažil se udržet si ji za každou cenu a zacházel přitom tak daleko, že když Ember zjistila, že čeká jeho dítě – že čeká *Bryce* –, utekla, než to stihl vycítit a zamknout ji ve vile v Pětce, dokud by nezestárla natolik, že by ho omrzela.

Bryce si o tom nedovolila ani přemýšlet. Ne potom, co si nechala udělat krevní testy a vyšla z léčitelčiny ordinace s vědomím, že po vílím otci podědila víc než rudé vlasy a špičaté uši.

Jednoho dne bude muset svou matku pohřbít a pohřbí i Randalla. U smrtelníků se nic jiného ani neočekávalo. Ovšem při pomýšlení, že pak bude žít ještě stovky let, kdy jí zůstanou jenom fotky a videa jako připomínka jejich hlasů a tváří, se jí dělalo zle od žaludku.

Měla si dát ještě třetího panáka.

Connor zůstával nehybně stát ve dveřích. „Jedno rande ze mě neudělá hysterickýho majetnickýho kreténa. Ani to nemusí být rande. Jenom... si zajdem na pizzu,“ dořekl a krátce se podíval na hromady krabic.

„Podnikáme toho spolu spoustu.“ To byla pravda – v ty večery, kdy Danika měla jednání se Sabine nebo s ostatními veliteli pomoc-

ných sborů, se často zastavoval s jídlem nebo se s ní scházel v některé z mnoha restaurací rozesetých v živé čtvrti okolo. „Když by to nebylo rande, v čem by to bylo jiný?“

„Bylo by to na zkoušku. Rande nanečisto,“ vysvětlil Connor se stisknutými zuby.

Zvedla obočí. „Rande, na kterým se rozhodnu, jestli s tebou chci randit?“

„Jsi hrozná.“ Odstrčil se od kliky. „Uvidíme se později.“

Bryce se pro sebe usmála, následovala ho ven z kuchyně a sykla, když ji naplno zasáhl zběsilý řev televize, kterou všichni vlci *nanejvýš* pozorně sledovali.

Dokonce i Danika věděla, že jsou jisté hranice ohledně toho, nakolik si z Connora může utahovat, aniž by to mělo vážné následky.

Bryce na okamžik napadlo, že popadne jejího pobočníka za rameno a vysvětlí mu, že pro něj bude lepší, když si najde milou, laskavou vlčici, která s ním bude chtít mít kupu vlčat, a že ve skutečnosti nestojí o někoho, kdo je hned z několika důvodů ztracený případ, který pořád s oblibou paří, dokud hezky po studentsku nezvrací někde v postranní uličce, a není si úplně jistý, jestli vůbec někoho dokáže milovat, když už má Daniku a ta je vlastně všechno, co potřebuje.

Jenže nic takového neudělala, a když si vzala klíče z misky u dveří, Connor už byl znovu rozvalený na gauči na *jejím* oblíbeném místě a výmluvně zíral na obrazovku. „Čau,“ prohodila k nikomu určitému.

Danika na protější straně pokoje zachytila její pohled. V očích měla stále ostražitý, i když mírně pobavený výraz. Zamrkala. „Koukej to rozpálit, cvoku.“

„Koukej to rozpálit, pako,“ odpověděla Bryce. To rozloučení jí po letech, co se jím častovaly, nenuceně sklouzlo z jazyka.

Když ale proklouzla na špinavou chodbu, Danika dodala: „Mám tě ráda.“ A Bryce zaváhala s rukou na klice.

Danice trvalo několik let, než ta slova dokázala vyřknout, a stále je používala hodně zřídka. Ze začátku nesnášela, když jí je Bryce říkala, a to i přesto, že jí Bryce vysvětlila, že to dělá většinu života už jenom pro případ, že by to bylo naposled. Pro případ, že by se nestihla rozloučit s lidmi, na kterých jí nejvíc záleželo. Danika je vyslovila až po

jednom z jejich dobrodružství, které se víc než podělavalo a skončilo rozmlácenou motorkou a pistolemi namířenými na jejich hlavy. Ale aspoň je teď uměla říct. Někdy.

Briggsovo propuštění nebylo nic v porovnání s tím, jak ji musela Sabine zpucovat.

Když se Bryce vydala ke konci chodby, její podpatky zaklapaly po ošlapaných dlaždicích. Možná by měla schůzku s Reidem zrušit. V obchodě na rohu by mohla nakoupit pár kyblíků zmrzliny, stulila by se s Danikou na posteli a koukaly by na jejich oblíbené absurdní komedie.

Třeba by mohla zavolat Fury a navrhnout jí, jestli by si nezašla maličko popovídat se Sabine.

Jenže něco takového by po Fury nemohla nikdy chtít. Fury nechtěla, aby se její pracovní záležitosti promítaly do jejich života, a ony měly dost rozumu na to, aby se jí na nic příliš nevyptávaly. Procházelo to jenom Juniper.

Jejich přátelství vlastně nedávalo smysl: budoucí alfa všech vlků, nájemná vražedkyně, kterou si najímali bohatí klienti válčící za mořem, neskutečně nadaná tanečnice a jediný faun, který kdy vystoupil na jevišti baletu Půlměsíčního města, a... ona.

Bryce Quinlanová, asistentka černokněžnice, rádoby tanečnice s nevhodnou figurou, chronický milostný objekt nadutých smrtelnických mužů s křehkým egem, kteří netušili, co si s ní mají počít. Natož co si počít s Danikou, pokud někdy zabředli až takhle hluboko do víru randění.

Bryce hlasitě scházela po schodech a zamračeně pohlédla na jednu z koulí prvosvětla, které mihotavě ozařovaly opadávající šedomodrou barvu. Jejich domáci na prvosvětle šetřil, jak mohl, a nejspíš ho načerno odebíral z rozvodu, než aby městu platil jako ostatní.

Popravdě řečeno, činžák byl vůbec pořádný šunt.

Danika si mohla dovolit lepší bydlení, zato Bryce ani omylem ne. A Danika ji znala dost dobře na to, aby ani nezkoušela navrhnout, že by mohla sama platit luxusní byt v mrakodrapu na břehu řeky nebo v Obchodní čtvrti. Proto po vysoké hledaly jenom místa, která by si Bryce mohla se svým platem dovolit, a takhle díra byla nejmní ubohá volba.

Bryce někdy zalitovala, že nepřijala peníze od svého zruďného otce. Litovala, že si vypěstovala cosi jako morálku zrovna ve chvíli, kdy jí ten

úchyl nabídl hromady zlatých marek výměnou za to, že o něm navěky pomlčí. Aspoň by se touhle dobou mohla rozvalovat u bazénu na střeše skoro v oblacích, okukovat anděly s naolejovanými těly, kteří by se sebevědomě procházeli kolem, a nemusela by se vyhybat zvrhlíkovi, který tady dělal domovníka a zíral jí na hrudník pokaždé, když si přišla stěžovat, že se zase ucpala odpadová šachta.

Skleněné dveře pod schody vedly na noční ulici, která už byla plná turistů, opilců a rezidentů s unavenýma očima, kteří se rozdováděnými davy snažili po dlouhém horkém letním dni prodrat domů. Nějaký draki v obleku s kravatou se propletl kolem rodiny měničů – možná koní podle toho, že je provázela vůně nekonečné oblohy a zelených plání –, kteří byli příliš zaujatí focením každé hlouposti na to, aby postřehli, že se někdo pokouší někam dostat.

Na rohu postávala dvojice znučených malachim v černé zbroji 33. legie. Křídla měli přitisknutá k silným tělům, nepochybně proto, aby do nich nenarazil někdo z obyvatel pospíchajících domů nebo aby o ně nezvadil nějaký opilý idiot. Když se někdo bez dovolení dotkl andělského křídla, mohl se považovat za šťastlivce, pokud přišel jenom o ruku.

Bryce za sebou zavřela dveře a v tu chvíli ji prostoupila směsice vjemů, které provázely tohle starobylé město kypící životem: suchý letní žár, ve kterém se div neupekla až do morku kostí; troubení aut protínající neustálou tlumenou ozvěnu hudby, která se nesla ze zábavních podniků; vítr vanoucí od Istru o tři bloky dál, jenž rozhoupával šelesťící palmy a cypřiše; náznak soli ve vzduchu, který připomínal, že se nedaleko rozprostírá tyrkysové moře; svůdná noční vůně popínavého jasmínu, který obtácel železný plot blízkého parku; pach zvratků, moči a zvětralého piva; lákavé kouřové aroma koření, jímž prodavač s károu na rohu natřel pomalu se opékající jehně... To všechno ji zasáhlo v polibku, který ji okamžitě probudil.

Zhluboka vdechla vůni toho, co Půlměsíční město za noci nabíze-lo, nechala se jí opájet a pak se opatrným krokem, aby si na kočičích hlavách nevyvrkla kotníky, vytratila do rušné ulice.

Perla a růže zosobňovala všechno, co Bryce na tomhle městě nenáviděla.

Ale aspoň jí teď Danika dlužila padesát stříbrných marek.

Vyhazovači ji nechali projít a ona vystoupala po třech schodech a prošla otevřenými dveřmi pokovanými bronzem do restaurace.

Ovšem i padesát stříbrných marek by bylo nic, pokud tady měl člověk zaplatit jídlo. Zdejší částky se zásadně pohybovaly ve *zlatých* sférách.

Reid si to rozhodně mohl dovolit. Vzhledem k naditému bankovnímu kontu se nejspíš ani nepodívá na účet a rovnou se vytasí s černou kartou.

Obsluha Bryce posadila ke stolu uprostřed zlatem obložené místnosti, kde ze stropu zdobeného složitými malbami visely křišťálové lustry. Zatímco Bryce čekala, vypila dvě sklenice vody a půl lahve vína.

O dvacet minut později jí v černém hedvábném psaníčku zavrnl mobil. Jestli Reid rande zruší, tak ho zabije. Na to víno neměla ani omylem – leda by obětovala lekce tance na příští měsíc. Vlastně na dva měsíce.

Jenže esemesky nebyly od Reida a Bryce si je třikrát přečetla, než hodila mobil zpátky do psaníčka a nalila si další sklenku neskutečně drahého vína.

Reid byl bohatý, a navíc měl zpoždění. Dlužil jí to.

Zvlášť když se místní pracháči mezi sebou bavili na její účet a posmívali se jejím šatům, odhalené kůži a vilím uším na očividně lidském těle.

Mísenka. Skoro slyšela, jak se jim to odporné slovo honí hlavou. V nejlepším případě ji považovali za ženskou s pochybným povoláním. V nejhorším za kořist, jejíž tělo skončí někde v popelnici.

Vytáhla telefon a počtvrté si přečetla došlé zprávy.

Connor jí napsal: *Vím, že jsem na řeči levej, ale chtěl jsem říct – teda než ses se mnou zkusila hádat, jen tak mimochodem –, že to podle mě stojí za to. Ty a já. Stojíme za pokus.*

Potom dodal: *Jsem do tebe blázen. Nestojím o žádnou jinou. Už to trvá dlouho. Jedno rande. Když to nevyjde, tak se s tím vypořádáme, ale dej mi šanci. Prosím.*

Bryce na zprávy nevěřícně hleděla a hlava se jí točila ze všeho toho zatraceného vína. Vtom se objevil Reid. S třicetvřehodinovým zpožděním.

„Promiň, kotě,“ řekl, sklonil se, políbil ji na tvář a svezl se na židli. Tmavě šedý oblek měl dokonale nažehlený. Jeho opálená kůže vynikala nad límcem bílé košile a účes mu nenarušoval jediný neposlušný vlas.

Reid měl nenucené vystupování člověka, jenž vyrostl v zámožné rodině, která mu dopřála vzdělání a zajistila, aby měl všechno, po čem zatoužil. Rednerovi byli jednou z mála smrtelnických rodin, které se vyšvihly do vznešené společnosti Vanů – a podle toho se taky oblékali. Reid až do nejmenšího detailu úzkostlivě dbal na svůj zevnějšek. Všechny své kravaty, aspoň co slyšela, vybral tak, aby zdůrazňovaly zelené odstíny jeho oříškových očí. Obleky měl vždycky dokonale strižené, aby podtrhovaly jeho vypracovanou postavu. Kdyby sama nedbala na vybrané oblékání, myslela by si o něm, že je marnivý. I kdyby nevěděla, že si Reid platí osobního trenéra z úplně stejného důvodu, z jakého ona tančila – když pominula svou lásku k tanci –, tedy proto, aby jeho tělo bylo ve vynikající kondici a on mohl jeho sílu využít k tomu, aby unikl případnému útočníkovi, který by vyrazil na lov do ulic.

Ode dne, kdy Vanové před dávnými věky během tažení, které historikové nazývali Přejchod, překonali Severní proláklinu a dobyli Midgard, bylo nejrozumnější vzít nohy na ramena, pokud se nějaký Van rozhodl, že si z člověka udělá oběd. Tedy pokud jste neměli pistoli, bomby nebo jednu z těch děsivých věcí, které lidé jako Philip Briggs vytvořili, aby mohli zabít dlouhověké a rychle se uzdravující bytosti.

Často přemýšlela o tom, jak to bylo předtím, než planetu začala obývat stvoření z tolika různých světů, z nichž byly všechny vyvinutější a *civilizovanější* než tenhle, ve kterém žili jenom smrtelníci a obyčejná zvířata. I jejich kalendář odkazoval na Přejchod a na dobu před ním a po něm: V. S. a V. V. – *věk smrtelníků* a *věk Vanů*.

Reid se podíval na skoro vyprázdněnou lahev a zvedl tmavé obočí. „Dobrá volba.“

Pětačtyřicet minut. Nezavola, ani nenapsal, aby ji upozornil, že přijde později.

Bryce zatnula zuby. „Zdržel ses v práci?“

Reid pokrčil rameny a rozhlédl se po restauraci, jestli tam nesedí vysoce postavení úředníci, s kterými by se mohl kamarádčkovat. Byl synem muže, jehož jménem vyvedeným dvacet stop velkými písmeny byly označené tři budovy v Obchodní čtvrti, takže lidé obvykle stáli frontu na to, aby si s ním mohli poklábosit. „Některé malachim znepokojil vývoj pangerského konfliktu. Potřebovali se ujistit, že jejich investice jsou stále v bezpečí. Byl to dlouhý hovor.“

Pangerský konflikt – boj, který Briggs zoufale toužil přenést na tohle území. Víno, které jí stouplo do hlavy, sklouzlo do olejnaté kaluže na dně jejího žaludku. „Andělé si myslí, že by válka mohla přijít až sem?“

Reid v restauraci neobjevil nikoho, kdo by si zasloužil jeho pozornost, a otevřel jídelní lístek vázaný v kůži. „Ne. Asteri to nedopustí.“ „Tam to dopustili.“

Krátce stáhl koutky úst. „Je to komplikované, Bryce.“

Tím rozhovor skončil. Nechala ho, aby si přečetl jídelní lístek.

Zprávy z území za Haldrenským mořem byly dost chmurné: smrtelníci povstalci byli připraveni bojovat do posledního dechu, než aby

se vzdali Asteri a vládě jejich „zvoleného“ senátu. Válka sužovala rozlehlé pangerské území už čtyřicet let, zanechávala města v troskách a přibližovala se k nepokojnému moři. Pokud by se konflikt přelil i přes něj, Půlměsíční město na jihovýchodním pobřeží Valbary – uprostřed poloostrova, který si tvarem vyprahlé horské krajiny, jež z něj vyčnívala, vysloužil název Ruka – by bylo jedním z prvních míst, která mu budou stát v cestě.

Fury odmítala mluvit o tom, co tam viděla. Co tam dělala. Za kterou stranu bojovala. Většina Vanů neshledávala zábavným to, že někdo zpochybňuje jejich víc než patnáct tisíc let dlouhou vládu.

Stejně tak neshledávala většina smrtelníků zábavným patnáct tisíc let téměř otrockého života, kdy sloužili jako kořist, potrava a dívky. Říšský senát v posledních stoletích smrtelníkům udělil víc práv, samozřejmě se souhlasem Asteri, ale stále platilo, že pokud někdo přestoupil pravidla, byl smeten zpět na místo, které ve společnosti zaujímal jeho předkové, a stal se doslova otrokem Republiky.

Otroci se vyskytovali především v Pangeře. Pár jich žilo i v Půlměsíčním městě, zejména mezi anděly-válečníky z 33. legie, osobní legie místodržícího. Byli označeni tetováním *SPQM* na zápěstích, ale většinou dokázali nenápadně zapadnout mezi ostatní.

Půlměsíční město bylo stále i navzdory všem svým prvotřídním zazobaným hajzlům městem mnoha kultur. Jedním ze vzácných míst, kde být smrtelníkem neznamenal, že jste odsouzení celý život vykonávat podřadnou práci. Ovšem žádné větší nároky si dělat nemůžete.

Brycin zběžný pohled zaujala tmavovlasá, modrooká víla na protější straně místnosti. Podle jejího milence usazeného naproti to vypadalo, že dotýčná bude nějaká šlechtice.

Bryce netušila, koho nenávidí víc: okřídlené malachim nebo víly. Nejspíš víly, které si díky značnému magickému nadání a eleganci myslily, že si můžou dělat, co se jim zlíbí, s kým se jim zlíbí. Takhle vlastnost byla typická pro řadu členů Rodu nebes a dechu: nafoukané anděly, povýšenecké sylfidy a nestálé elementály.

Danika je titulovala *Rod kokotů a zmrdů*. I když byla jako příslušenice Rodu země a krve asi poněkud zaujatá, zvlášť když byli měničci a víly odjakživa znesváření.

Bryce byla jako potomek dvou Rodů nucená vzdát se příslušnosti k Rodu země a krve, když přijala místo v městské hierarchii, které jí zajistil otec. Byla to cena za to, že získá vytoužený status občana: otec požádal o plné občanství, ale jen když Bryce přijme za svůj Rod nebes a dechu. Z duše se jí to protivilo, stejně jako ten bastard, který ji nutil si vybrat, ale její matka věděla, že jí taková oběť přinese spoustu výhod.

Ne že by zákon poskytoval lidem z Rodu země a krve nějaké zvláštní výhody a ochranu. Rozhodně ne v případě mladíka, který tady seděl ve společnosti vílí ženy.

Byl krásný, světlavý, nemohlo mu být víc než dvacet a pravděpodobně byl desetkrát mladší než jeho vílí společnice. Na snědé kůži na zápěstích nebyla stopa po čtyřech písmenech otrockého tetování. Takže s ní musel být z vlastní vůle nebo toužil po něčem, co mu mohla nabídnout: sex, peníze, vliv. Jenže s vílami by takový obchod uzavřel jenom blázen. Využije ho, dokud ji nezačne nudit nebo moc nezestárne, a pak ho vykopne na ulici a on bude dál prahnout po vílím bohatství.

Bryce na šlechtičnu kývla na pozdrav a ta při té urážce vycenila zuby. Byla krásná, ale to byla většina víl.

Všimla si, že je Reid pozoruje a hezkou tvář má zamračenou. Zavrtil hlavou – nad *Bryciným chováním* – a pokračoval v pročítání jídelního lístku.

Bryce upila vína a naznačila číšníkovi, ať přinese další lahev.

Jsem do tebe blázen.

Connor by posměšky a šeptané urážky netoleroval. Danika zrovna tak. Bryce je *oba* viděla, když si podali stupidní zmetky, kteří na její účet zasyčeli nějakou sprostárnu nebo ji považovali za jednu z mnoha polovičních víl, které na Masném trhu prodávaly své tělo, aby aspoň nějak přežily.

Většina těchto žen nedostala příležitost dokončit Pohroužení, buď proto, že se nedočkaly dospělosti, nebo proto, že jim osud určil mizerný los a krátký smrtelnický život. Ve městě byli predátoři, ať už od narození, nebo vycvičení, kteří Masný trh využívali jako osobní loviště.

Bryce zabzučel telefon právě ve chvíli, kdy se číšník konečně objevil s novou lahví vína v ruce. Reid se znovu zamračil a jeho nesouhlasný

výraz byl natolik nepřehlédnutelný, že Bryce čtení zprávy odložila až napotom, co si objednala sendvič s hovězím a sýrovou pěnou.

Danika jí napsala: *Dej tomu zvadlému ptákovi kopačky a ukonči Connorovo trápení. Jedno rande s ním tě nezabije. Čeká na to roky, Bryce. Roky. Udělej to, ať mám dneska večer důvod se usmívat.*

Bryce se ošila a strčila mobil zpátky do kabelky. Když zvedla hlavu, uviděla, že Reid taky kouká do mobilu a rychle něco datluje. Matné světlo displeje mu ozařovalo ostře řezané rysy. Mobilní telefony byly vyvinuty před padesáti lety právě v proslulých laboratořích Rednerových podniků a zajistily společnosti nevídané bohatství. Všichni prohlašovali, že přichází nová éra, kdy bude celý svět propojený. Podle Bryce jenom lidem poskytovaly záminku, aby se na sebe nemuseli dívat. Nebo se mohli chovat neomaleně na rande.

„Reide,“ řekla. Ale on jenom zvedl prst.

Bryce poklepala červeně nalakovaným nehtem o nohu sklenky. Nechávala si dlouhé nehty a každý den pila elixír na to, aby byly pevné. Nebyly tak účinné jako drápy nebo spáry, ale dokázaly by zranit. Aspoň dost na to, aby útočníkovi utekla.

„Reide,“ zkusila to znovu. Dál klepal do displeje a vzhlédl, až když jim přinesli první chod.

Jak Bryce čekala, bylo to losové pyrě. Na kousku chleba. Bylo přikryté mřížkou z vlnitých zelených rostlin. Třeba to byly malé kapradiny. Bryce potlačila smích.

„Klidně se pusť do jídla,“ řekl Reid nepřítomně a psal dál. „Nečekej na mě.“

„Jednou kousnu a je po jídle,“ zabručela, zvedla vidličku, ale přitom si říkala, jak má tu věc do Helu sníst. Nikdo kolem si nebral jídlo do ruky, ale... Víla se znovu ušklíbla.

Bryce vidličku odložila. Pečlivě složila ubrousek do čtverce a vstala. „Tak já jdu.“

„Dobře,“ odpověděl Reid s očima upřenýma na displej. Podle všeho si myslel, že jde na záchod. Cítila na sobě pohled vybraně oblečeného anděla u vedlejšího stolu. Přejel jí očima po odvážně odhalené noze a potom zaslechla, jak židle zavržala, když se na ní opřel, aby se pokochal výhledem na její zadek.

Právě proto si pěstovala pevné nehty.

Pak sdělila Reidovi: „Ne, odcházím. Dík za večeri.“

To ho přimělo zvednout hlavu. „Cože? Bryce, posad' se. Najez se.“

Jako kdyby vůbec nezáleželo na tom, že přišel pozdě a v jednom kuse hleděl do mobilu. Jako kdyby byla jenom něco, co musí nakrmit, než to ošoustá. Jasně mu vysvětlila: „Nefunguje to.“

Stiskl rty a potom řekl: „Pardon?“

Pochybovala, že ho někdy někdo pustil k vodě. S milým úsměvem dodala: „Měj se, Reide. Hodně štěstí v práci.“

„Bryce.“

Jenže ona měla sakra dost sebeúcty na to, aby si nenechala nic vysvětlovat a nespokojila se se sexem, který byl jenom fajn, výměnou za jídlo v restauracích, které si nemohla dovolit, a s mužem, který vážně hmátl po mobilu hned potom, co se z ní odkulil. A tak si vzala lahev vína a ustoupila od stolu, ale nevydala se k východu.

Došla k víle Šklebivce a jejímu smrtelnému mazlíčkovi a ledovým hlasem, který by přiměl k ústupu i Daniku, prohodila: „Hezkej pohled, co?“

Víla si ji změřila od střevíců po rudé vlasy a pak upřela pohled na lahev vína, kterou držela v prstech. Pokrčila rameny a na dlouhých šatech se jí zatřpytily černé drahokamy. „Dala bych zlatou marku, abych vás dva mohla sledovat.“ Kývla k smrtelníkovi u svého stolu.

Ten Bryce věnoval úsměv a jeho nepřítomný výraz naznačoval, že se vznáší v hlubinách drogového oparu.

Bryce se na vílu pohrdavě usmála. „Netušila jsem, že se z vilích dam staly takový skrblice. Kdysi se po městě říkalo, že nám platíte náruče zlata za to, že předstíráme, že v posteli nejste stejný leklý ryby jako Ženci.“

Ženina opálená tvář zbledla. Zatnula lesklé nehty schopné rvát maso do ubrusu. Muž na Brycina slova nijak nereagoval.

Bryce mu položila ruku na rameno. Nebyla si jistá, jestli proto, aby ho povzbudila, nebo aby vytočila vílu. Zlehka mu rameno stiskla, znovu na vílu kývla a obrátila se k odchodu.

Přihnula si z lahve a cestou k měděným dveřím ukázala povýšené hostesce prostředníček. Potom ještě z mísy na stojanu sebrala hrst krabiček se sirkami.

Když vyšla na horkou vyprahlou ulici, za zády se jí nesla ozvěna toho, jak se Reid šlechtichně naléhavě omlouval.

Do prdele. Bylo devět, Bryce byla slušně oblečená, a kdyby se vrátila do bytu, přecházela by v něm sem a tam, dokud by jí Danika neukousla hlavu. A vlci by strkali čenichy do jejích věcí, o kterých se s nimi nechtěla bavit *ani za živého boha*.

Zbývala jí jediná možnost. Naštěstí to byla její oblíbená možnost.

Fury to zvedla při prvním zazvonění. „Co je?“

„Jsi na týhle straně Haldrenu, nebo na tý špatný?“

„Jsem v Pěti růžích.“ V jejím strohém chladném hlase však bylo patrné pobavení, což se u Fury rovnalo prakticky výbuchu smíchu. „Ale nehodlám se štěňaty zírat na bednu.“

„Kdo by o něco takovýho stál?“

Fury mlčela. Bryce se opřela o světlý kámen fasády Perly a růže. „Myslela jsem, že máš rande s tamtím chlápkem.“

„Ty a Danika jste fakt děsný, víš to?“

Dokázala si živě představit, jak se Fury na druhém konci spokojeně uculuje. „Sejdem se za půl hodiny u Havrana. Musím dodělat nějakou práci.“

„Nebuď na toho ubožáka moc drsná.“

„Za to mi nezaplatili.“

Mobil ztichl. Bryce zaklela a modlila se, aby z Fury netáhl pach krve, až dorazí do jejich oblíbeného klubu. Pak vytočila další číslo.

Juniper byla udýchaná, když po pátém zazvonění přijala hovor, okamžik předtím, než skončil v audioschránce. Nejspíš ještě zůstala ve studiu po večerním tréninku. Jako vždycky. Jak to s oblibou dělala Bryce, když měla pro sebe volnou chvíli. Mohla tančit, tančit a tančit a svět se smrškl jen na hudbu, dech a pot. „Aha, takže jsi mu dala kopačky?“

„To ta potvora Danika poslala zprávu *úplně všem*?“

„Ne,“ odpověděla laskavá, milá faunka, „ale byla jsi na rande jenom hodinu. A hlášení o tom, jak dopadlo, obvykle dostávám až ráno...“

„Jdem k Havranovi,“ přerušila ji rázně Bryce. „Za půl hodky ať jseš tam.“ Zavěsila, než ji zvonivý smích Juniper vyprovokoval k další vlně kleteb.

Však najde nějaký způsob, jak Daniku potrestat za to, že jim to vyslepičila. I když věděla, že to mělo být varování, aby jí v případě potřeby poskytly podporu. Ze stejného důvodu Bryce ten večer s Connorem probírala Daničin stav.

K Bílému havranovi to bylo jenom pět minut chůze rovnou do srdce Starého náměstí. Bryce tím pádem měla dost času na to, aby se dostala do vážně pořádného maléru, nebo se postavila čelem tomu, čemu se vyhýbala už hodinu.

Dala přednost maléru.

Celé hromadě malérů, dost velké na to, aby z peněženky vysypala sedm těžce vydělaných zlatých marek a podala je široce se usmívající draki, která jí za to vložila do nastavené dlaně všechno, co po ní Bryce chtěla. Draki se jí pokusila prodat nějakou novou taneční drogu – *po syntu se budeš cítit jako bůh*, dušovala se –, ale třicet zlatých marek za jednu dávku bylo rozhodně mimo možnosti Brycina platu.

Pořád jí zbývalo pět minut. Stála před Bílým havranem, který se navzdory Briggsovu nezdařenému pokusu o jeho vyhození do vzduchu stále hemžil lidmi, vytáhla mobil a vrátila se ke Connorovým zprávám. Vsadila by se o všechny prachy, které zrovna vyhodila za smíškův kořen, že kontroluje mobil každé dvě vteřiny.

Kolem se vlekla auta a dunění jejich zvukových systémů pulzovalo mezi dlažebními kostkami a cypřiši. Auta měla okna dokořán a uvnitř bylo vidět jejich osazenstvo, dychtivé vrhnout se do víru čtvrtěční noci: pít, kouřit, zpívat za doprovodu hudby, psát kamarádům, dealerům, komukoli, kdo by je mohl dostat do jednoho z tuctu klubů, které lemovaly Střeleckou ulici. Před vchody se klikatily fronty a před Havranem to nebylo jiné. Vanové s nadějí hleděli na fasádu z bílého mramoru jako upraveně oblečení poutníci vyčkávající u bran chrámu.

Přesně to Havran byl: chrám. Nebo jím kdysi býval. Budovu teď obklopovaly ruiny, ale taneční parket zůstal původní – starobylé kamenný chrám dávno zapomenutého boha a kamenné sloupy po celé jeho délce, které se z těch dob zachovaly. Tančit uvnitř bylo jako uctívat bezejmenného boha, na nějž zbyly matné připomínky v podobě věkem poznamenaných reliéfů satyrů a faunů, kteří popíjeli, tančili a souložili

mezi úponky révy. Chrám rozkoše – právě tím tohle místo kdysi bylo. A znovu se jím stalo.

Kolem zvolna prošel hlouček mladých měničů, kteří na sebe mohli brát podobu pum, a několik z nich se otočilo a zavrčelo na ni, ať se připojí. Bryce je ignorovala a ustoupila stranou k výklenku vlevo od vchodu pro zaměstnance. Opřela se o hladký kámen, zastrčila si lahev pod paži, opřela se nohou o stěnu za sebou a pokyvovala hlavou do rytmu hudby, jež se linula z auta poblíž, zatímco konečně odepsala: *Pizza. V sobotu v šest. Jestli přijdeš pozdě, máš smůlu.*

Connor začal okamžitě psát odpověď. Pak se podle všeho zarazil a začal psát znovu.

Pak konečně přišla zpráva:

Na mě nikdy nebudeš muset čekat.

Zakoulela očima a odepsala: *Neslibuj něco, co nemůžeš splnit.*

Zase se dal do psaní, pak text smazal a zkusil to znovu. Potom jí přišlo: *Myslíš to vážně? Tu pizzu?*

Zdá se ti, že vtipkuju, Connore?

Když jsi odcházela z bytu, vypadala jsi k nakousnutí.

Ucítila přívál horka a kousla se do rtu. Okouzlující namyšlený parchant. *Vyříd Danice, že jdu s Juniper a Fury k Havranovi. Uvidíme se pozítří.*

Rozkaz. Co ten tvůj týpek?

REIDA jsem oficiálně pustila k vodě.

Dobře. Začínal jsem se bát, že ho budu muset zabít.

Sevřel se jí žaludek.

Connor spěšně dodal: *Dělám si srandu, Bryce. Nebudu se k tobě chovat jako alfablbec, slibuju.*

Než stihla odpovědět, mobil znovu zabzučel.

Tentokrát to byla Danika. *JAK SE OPOVAŽUJEŠ JÍT K HAVRANOVÍ BEZE MĚ? ZRÁDKYNĚ.*

Bryce si potutelně odfrkla. *Užij si večer se smečkou, chudinko.*

NE ŽE SE BEZE MĚ BUDEŠ BAVIT. ZAKAZUJU TI TO.

Věděla, že i když Daniku zklamalo, že musí zůstat doma, neopustila by svou smečku. Ne v jediný večer, který mohli všichni strávit spolu, v ten večer, který sloužil k tomu, aby upevnili vzájemné vazby. Ne po

dnešní smršti průserů. A obzvlášť ne když byl Briggs volný a měl dobrý důvod se celé Ďábelské smečce pomstít.

Členové smečky Daniku pro její oddanost milovali a úporně za ni bojovali. Znovu a znovu se za ni bili, když Sabine veřejně zpochybňovala, jestli si její dcera zaslouhuje odpovědnost a postavení následnice představeného. Mocenská hierarchie vlků v Půlměsíčním městě se řídila výhradně dominancí – ovšem třígenerační nástupnictví zosobněné Představeným vlků, jeho dědičkou a Danikou, ať už měla jakýkoli titul (dědička dědičky představeného?), bylo vzácností. Obvykle se to vysvětlovalo tím, že pocházejí z mocného starobylého rodu.

Danika strávila nepočítaně hodin studiem dějin dominantních smeček měničů v jiných městech. Zjišťovala, jak se lvům podařilo ovládnout Hilene, proč v Korinthu panovali tygři, proč se v Oii dostali k moci sokoli. Zkoumala, jestli se dominance, která určovala postavení Představeného alfy, dědila v rodové linii, nebo se u jedinců projevovala střídavě. Městské pomocné sbory mohli vést i měničů, kteří neměli podobu šelem a dravců, ale stávalo se to výjimečně. Bryce to popravdě většinou nudilo k pláči. A pokud Danika přišla na to, proč rod Fendyrů získal tak dominantní postavení, nikdy se s tím Bryce nesvěřila.

Bryce Connorovi napsala: *Hodně štěstí, snad si s Danikou nějak poradíš.*

Odpověděl jí krátce: *To samé mi řekla ona o tobě.*

Chystala se mobil odložit, ale vtom se displej znovu rozsvítil. Connor přihodil: *Nebudeš toho litovat. Měl jsem spoustu času na to, abych vymyslel všemožný způsoby, jak tě budu rozmazlovat. A zábavu, kterou spolu zažijem.*

Šmíráku. Ale musela se usmát.

Hezky se bav. Uvidíme se za pár dnů. Napiš mi, že jsi dorazila v pořádku domů.

Ještě dvakrát si jejich rozhovor přečetla, protože byla fakticky ztracený případ, a zvažovala, jestli Connora nepožádá, aby na nic nečekal a sešel se s ní *ted'hned*, když vtom na krku ucítila dotek čehosi studeného a kovového.

„Je po tobě,“ zavrkal ženský hlas.

Bryce vyjekla. Snažila se zklidnit srdce, které jí vmžiku přeskočilo ze zpitomělého rozechvění na zpitomělé zděšení.

„Sakra, tohle mi *nedělej*,“ sykla na Fury, která odtáhla nůž od jejího hrdla a zastrčila ho do pouzdra na zádech.

„Tak ze sebe *nedělej* snadný terč,“ odvětila Fury nevzrušeně. Dlouhé onyxově černé vlasy měla stažené do vysokého ohonu, který zdůrazňoval ostré rysy její světle hnědé tváře. Přelétla pohledem frontu před Havranem. Jejím hluboko posazeným očím nic neuniklo a slibovaly smrt komukoli, kdo by se jí stavěl do cesty. Ale pod tím vším... Černé kožené legíny, přiléhavý sametový top a boty, kterými by byla schopná kdekomu nakopat zadek, naštěstí nepáchly krví. Fury přejela Bryce pohledem. „Skoro ses nenalíčila. Stačilo, aby se na tebe ten smrtelníček podíval, a bylo by mu jasné, že se ho chystáš poslat k šípku.“

„Byl moc zaujatěj mobilem na to, aby si toho všiml.“

Fury se významně zadívala na mobil, který Bryce pořád držela ve smrtícím sevření v ruce. „Danika tě přibije za koule ke zdi, až jí povím, že ses nechala rozptýlit tak, že jsem tě bez problémů zaskočila.“

„Může si za to sama,“ odsekla Bryce.

Fury se na ni jen vychytrale usmála. Bryce věděla, že Fury patří k Vanům, ale netušila, ke kterému druhu. Netušila ani, ke kterému Rodu se řadí. Nebylo zdvořilé se na to vyptávat a Fury s výjimkou nadpřirozené rychlosti, elegance a reflexů nikdy nedala najevo, že by měla jinou podobu nebo magické nadání, které by přesahovalo na prosté základy.

Byla ovšem plnoprávní občanka. To znamenalo, že byla bytostí, která si v očích úřadů takové postavení zasloužila. Vzhledem k jejím schopnostem by pro ni byl nejpříhodnějším místem Rod plamene a stínu, i když bylo zřejmé, že Fury není daemonaki, vampýr ani přízrak. Rozhodně nebyla čarodějnice, ze které se vyklubala černokněžnice, jako tomu bylo u Jesiby. Nebyla ani nekromantka, protože podle všeho měla talent života brát, ne je nezákonně obnovovat.

„Kde je naše nohatka?“ zeptala se Fury. Vzala Bryce flašku, dala si doušek vína a přitom se rozhlížela po natřískaných klubech a barech na Střelecké.

„To bych do Helu taky ráda věděla,“ řekla Bryce. Mrkla na Fury a zvedla plastový sáček se smíškovým kořenem, ve kterém bylo napě-

chovaných dvanáct cigaret zabalených v černých papírcích. „Sehnala jsem nám matroš.“

Fury se spokojeně zakřenila. Pootevřela rudé rty a odhalila rovné bělostné zuby. Sáhla do zadní kapsy legín a ukázala Bryce pytlíček s bílým práškem, který se v záři pouliční lampy třpytil v jasných duhových odlescích. „Nápodobně.“

Bryce si prášek pozorně prohlédla. „Není to to, co se mi zrovna dealerka pokoušela prodat?“

Fury se zarazila. „Co tvrdila, že to je?“

„Nějaká nová taneční droga. Má tě dostat do božího rauše nebo tak něco. Je brutálně drahá.“

Fury se zamračila. „Synt? Tomu se vyhni. Je to pořádný svinstvo.“

„Fajn.“ Důvěřovala Fury dost na to, aby dala na její varování. Znovu se zahleděla na prášek, který Fury stále držela v ruce. „Prosím tě, nemůžu si dát něco, z čeho budu mít dny halucinace. Zítra musím makat.“ A aspoň předstírat, že má nějakou představu o tom, kde hledat ten zpropadený roh.

Fury si zastrčila pytlíček do černé podprsenky. Znovu si přihnula vína a vrátila flašku Bryce. „Neboj. Jesíba to z tebe neucítí.“

Bryce vzala útlou vražedkyni za rámě. „Tak jdem. Ať maj naši předci důvod otáčet se v hrobě.“

To, že měla Bryce za pár dní jít s Connorem na rande, neznamenalalo, že musela sekat dobrotu.

A tak si ve vnitřní svatyni Bílého havrana vychutnávala všechna potěšení, která klub nabízel.

Fury znala majitele, Risa. Buď se s ním seznámila při práci, nebo v soukromém životě, ať už v něm do Helu prováděla cokoli. Díky tomu nikdy nemuseli čekat ve frontě. Pestrobarevný motýlí měnič pro ně vždycky našel volný box.

Žádný z usměvavých číšníků v barevném oblečení, kteří jim nosili drinky, ani nemrkl při pohledu na čáry třpytivého bílého prášku, který Fury nasypala sebejistým pohybem ruky na stůl, ani na obláčky kouře, které Bryce vyfoukla pootevřenými ústy, když zaklonila hlavu, zadívala se na klenutý strop osázený zrcadly a zasmála se.

Juniper za úsvitu čekal trénink ve studiu, a tak se nedala zlákat práškem, kouřením ani alkoholem. Nezabránilo jí to ale v tom, aby se na dobrých dvacet minut odkradla s vilím mužem se širokou hrudí, který když viděl její tmavě hnědou kůži, nádhernou tvář, kudrnaté černé vlasy a dlouhé nohy zakončené drobnými kopýtky, málem faunku prosil na kolenou, aby ho nechala se jí dotknout.

Bryce se ponořila do pulzujícího rytmu hudby, do euforie, která se jí třpytivě hnala žilami rychleji než anděl řítící se k zemi, do potu,

který jí klouzal po těle, když kroutila boky na starodávném tanečním parketu. Zítra pomalu nebude moct chodit, bude napůl otupělá, ale chtěla ksakru *víc, víc, víc*.

Se smíchem málem přepadla přes nízký stolek v soukromém boxu mezi dvěma polorozpadlými sloupy; se smíchem se divoce zaklonila a pustila nosní díрку, kterou si pevně tiskla upraveným rudým nehem, a svezla se na sedačku potaženou tmavou kůží; se smíchem do sebe hodila vodu a bezinkové víno a zase se na neposlušných nohou vrhla do víru tance.

Život byl skvělý. Život byl kurevsky *skvělý* a ona se sakra nemohla dočkat, až s Danikou podstoupí Pohroužení a bude v tomhle pokračovat, dokud se země nerozpadne v prach.

Našla Juniper, jak tančí uprostřed partičky sylfid, které oslavovaly úspěšné Pohroužení své kamarádky. Stříbřité vlasy měly ozdobené kroužky z tyčinek nabitých dávkou prvosvětla, které jejich kamarádka vykouzila, když dokončila Pohroužení. Juniper se zmocnila tyčinkové svatozáře a vlasy jí plály modrý svitem. Když natáhla ruce k Bryce, jejich prsty se propletly při tanci.

Brycino srdce tepalo současně s hudbou, jako kdyby byla stvořená právě pro tohle: pro okamžik, kdy se *stane* tóny, rytmem a duněním, kdy se stane ztělesněnou písní. Podle toho, jak Juniper zářily oči, poznala, že ji kamarádka chápe, že vždycky chápala jedinečnou svobodu, radost a oproštění, které tanec přináší. Jako by jejich těla byla plná zvuků, které sotva dokázaly zadržet, sotva dokázaly unést a dokázaly to vyjádřit, uvolnit a vyznat pouze tancem.

Kolem se zastavovali muži a ženy a sledovali je. Jejich chtíč Bryce zaléval jako pot. Juniper napodobovala každý její pohyb bez sebemenšího zaváhání, jako kdyby byly otázka a odpověď, slunce a měsíc.

Tichá, půvabná Juniper Andromeda – exhibicionistka. Dokonce i při tanci v posvátném, starobylém srdci Havrana byla miloučká a mírná, ale přesto zářila.

Nebo za ten dojem mohl hledač světla, který Bryce nasála do nosu.

Vlasy se jí lepily ke zpocenému krku, nohy měla kvůli strmému úhlu podpatků dočista zmrtvělé, hrdlo ji bolelo z toho, jak křičela slova písniček, které burácely klubem.

Stihla poslat pár zpráv Danice a připojila i jedno video, protože by stejně jenom sotva dokázala přečíst jakoukoli esemesku, která by jí přišla.

Byla by totálně v řiti, kdyby se zítra objevila v práci a nedokázala by přečíst *ani* *ň*.

Čas se zpomalil a krvácel. Když tady tančila mezi sloupy a na věky poznamenanými kameny znovuzrozeného chrámu, neexistoval žádný čas.

Třeba by tady mohla žít.

Nechá práci v galerii a bude žít v klubu. Mohli by ji najmout, aby tančila v jedné z ocelových klecí zavěšených pod skleněným stropem vysoko nad pozůstatky chrámu, které tvořily parket. Určitě by nenamítali hovadiny o *nevhodném tělesném typu*. Ne, platili by jí za to, že bude dělat něco, co miluje a při čem ožívá víc než při čemkoli jiném.

Zní to jako docela rozumný plán, usoudila, když o něco později klopytala ulicí domů, aniž by si vybavovala, kdy odešla z Havrana, rozloučila se s kamarádkami nebo jak se sem do Helu vůbec dostala. Taxíkem? Všechny marky vyhodila za drogy. Pokud za ni ovšem někdo nezaplatil...

Stejně to bylo jedno. Popřemýšlí o tom zítra. Jestli vůbec usne. Chtěla zůstat vzhůru a tancovat až do konce podělané věčnosti. Jenže... au, nohy ji bolely až u prdele. A byly skoro černé a lepkavé...

Bryce se zastavila přede dveřmi činžáku, se zasténáním si odepnula střevice a vzala je do ruky. Kód. Potřebovala kód, aby se dostala do baráku.

Hleděla na klávesnici, jako kdyby měl přístroj otevřít oči a prozradit jí číselnou kombinaci. Některé domy to uměly.

Kurva. Kuuurva. Vytáhla mobil a prudké světlo displeje ji bodlo do očí. Když je přimhouřila, rozeznala pár desítek upozornění na esemesky. Rozpíjely se jí před očima, zatímco se marně snažila soustředit dost na to, aby přečetla aspoň jedno smysluplné písmeno. I kdyby se jí nějak podařilo zavolat Danice, kamarádka by jí utrhla hlavu.

Jekot bzučáku u dveří by Daniku vytočil ještě víc. Bryce protáhla obličej a přešlápla.

Jak byl ten kód? Ten kód, ten kód, ten kóóóóód...

Aha, už to má. Měla ho uložený v zadní kapse své myslí.

Zvesela vyťukala čísla, pak zaslechla zabzučení, když se zámek s tlumeným kovovým cvaknutím otevřel.

Když vstoupila do zapáchající chodby, zamračila se. Ten zatracený domovník. Nakope mu prdel. Nabodne ho na podpatky těch nemožných laciných střevíců, které jí zničily nohy...

Když došlápla bosou nohou na schod, sykla. Tohle bude bolet. Jako chůze po skleněných střepech.

Upustila střevíce na dlaždice a horlivě jim šeptem slíbila, že je zítra najde, a oběma rukama se zachytila načerno natřeného kovového zábradlí. Třeba by se na něj mohla posadit a vysoukat se po něm po schodišti.

Bohové, to byl smrad. Co lidi v tomhle baráku *jedli*? Nebo lépe řečeno, *koho* jedli? Snad ne zřízené, pitomě zfetované polovíly, které nedokázaly ani vystoupat po schodech.

Jestli Fury do hledače světla namíchala ještě něco, tak ji do prdele *zabije*.

Při představě, že by se pokusila oddělat nechvalně proslulou Fury Axtarovou, vyprskla a vlekla se krok za krokem vzhůru do schodů.

Uvažovala o tom, že by se mohla vyspat na odpočívadle v druhém poschodí, ale ten smrad se nedal vystát.

Třeba bude mít štěstí a zjistí, že Connor je ještě pořád u nich. A potom by *vážně* mohla mluvit o štěstí.

Bohové, toužila po dobrém sexu. Po sexu, kdy člověk odhodí zábrany a může si vyřvat plíce. A rozmlátit postel. Věděla, že to s Connorem bude takové. A ještě lepší. Dostala by se s ním za hranice fyzického uspokojení, a jestli si po dnešní noci zachovala trochu soudnosti, při jejích milování by definitivně vzala za své.

Proto se chovala jako zbabělec a raději na to nemyslela už od chvíle, kdy před pěti lety stál opřený o rám dveří jejich pokoje, kam přišel pozdravit Daniku a seznámit se s její novou spolubydlící, a prostě... jeden na druhého zírali.

To, že Connor bydlel v prváku čtyři dveře od nich, představovalo to nehorší pokušení. Ale Danika mu nařídila, ať si drží odstup, dokud si s ním něco nezačne sama Bryce, a i když měli Ďábelskou smečku te-

prve vytvořit, Connor ji poslechl. Jak se zdálo, dnes večer Danika svůj příkaz odvolala.

Úžasná, poťouchlá Danika. Bryce se usmála, když se napůl vyplazila na odpočívadlo ve třetím patře, našla ztracenou rovnováhu a vyhrabala klíče z kabelky, kterou nějakým zázrakem dokázala donést až sem. Udělala pár houpavých kroků do chodby, o kterou se dělily s dalším bytem.

Ach jo, Danika bude děsně našťvaná. *Straslivě* našťvaná. Nejen proto, že se Bryce bavila bez ní, ale protože se ztřískala tak, že zapomněla, jak se čte. Nebo jak zadat kód u dveří.

Mihotavé prvosvětlo ji pálilo v očích tak moc, že je musela v přišere přimhouřit a vrávorala chodbou dál. Měla by se osprchovat, pokud si vzpomene, jak se točí kohoutky. Potřebovala si umýt špinavé otupělé nohy.

Zvlášť potom, co stoupla do studené kaluže pod jakousi prosakující rourou u stropu. Otrásla se s rukou opřenou o zeď, ale motala se chodbou dál.

Do prdele. Přebrala. Dokonce ani její vílí krev ty drogy dost rychle neodbourá.

Už ale byla u dveří. Klíče. Jasně, už je držela v ruce.

Bylo jich šest. Který byl její? Jeden byl od galerie, další od různých nádrží a klecí v archivu, další otvíral Syrinxovu bednu, další odemykal řetěz na jejím skútru, další byl přímo od skútru... a pak tu byl ten od dveří. Těchhle dveří.

Mosazné klíče zazvonily a zakomíhaly se, zaleskly se v prvosvětlech a splynuly s kovovým nátěrem chodby. Vyklouzly jí z ochabujících prstů a zacinkaly o dlaždici.

„*Kuuuuuurva*.“ To slovo bylo jedním dlouhým povzdechem.

Zapřela se rukou o rám dveří, aby nespadla přímo na kostrč, a sklonila se pro klíče.

Nahmátla prsty cosi studeného a vlhkého.

Zavřela oči, aby přiměla svět, ať se přestane točit. Když je otevřela, soustředila se na dlaždici před dveřmi.

Rudá. A ten pach – nebyl to ten smrad, co cítila předtím.

Byla to krev.

A dveře bytu už byly otevřené.

Zámek byl zničený a klika byla úplně odtržená.

Železo – ty dveře byly ze *železa* a byly zajištěné nejlepšími kouzly, která se dala koupit. Měla zadržet nezvané hosty, útočníky nebo magii. Ta kouzla byla jediná věc, kterou Bryce Danice dovolila koupit i za ni. Nechtěla vědět, kolik stála, ne když by nejspíš vyšla na dvojnásobek ročního platu jejích rodičů.

Jenomže teď dveře vypadaly jako zmačkaný kus papíru.

Zuřivě zamrkala a napřímila se. Do řiti s drogami, které jí proudily tělem. Do řiti s Fury, která slíbila, že u ní ten prášek nevyvolá halucinace.

Bryce už nebude *nikdy* pít a už si *nikdy znovu* nezaneřádí organismus drogami. To bude to první, co Danice zítra řekne. Už nikdy. Už. Nikdy.

Promnula si oči a špičky prstů jí zamazala řasenka. Špičky prstů zamazaných krví...

Krev tu byla pořád. Stejně jako poškozené dveře.

„Daniko?“ zaskřehotala. Jestli byl útočník pořád uvnitř... „Daniko?“

Zakrvácenou rukou – svou rukou – strčila do napůl vyvrácených dveří a ty se otevřely ještě víc.

Přivítala ji tma.

Zasáhl ji měděný pach krve a ten zahnívající odér.

Její tělo dočista procitlo, všechny svaly měla v pohotovosti a instinkty ji nabádaly *uteč, uteč, uteč...*

Ale její vílí oči se přizpůsobily tmě a odhalily vnitřek bytu.

Nebo to, co z něj zbylo.

To, co zbylo z nich zbylo.

Pomoc. Potřebovala přivolat *pomoc*, ale...

Vklopýtala do zdemolovaného bytu.

„Daniko?“ To slovo bylo drsný zlomený zvuk.

Vlci bojovali. Nezbyl tu jediný nedotčený kus nábytku, který by nebyl rozdrápaný a rozbitý na třísky.

Nezbylo tam ani jediné nedotčené tělo. Zůstaly tam jen hromady a kupy mrtvol.

„DanikoDanikoDaniko...“

Potřebovala někomu zavolat, potřebovala křičet o pomoc, potřebovala sehnat Fury nebo svého bratra, otce, potřebovala Sabine...

Dveře Brycina pokoje byly zničené a práh byl pomazaný krví. Z plakátů k baletním představením zůstaly na zdi jenom cáry. A na posteli...

V hloubi duše věděla, že to, co leží na posteli, není halucinace. V hloubi duše věděla, že to, co jí vykrvácelo v hrudi, bylo její srdce.

Ležela tam Danika. Roztrhaná na kusy.

U nohou postele leželo na roztrhaném koberci tělo, ze kterého zbyly ještě menší cáry. Jako kdyby ho zabili, když bránil Daniku... Bryce poznala, že to byl Connor.

Poznala, že bezvládná hromada napravo od postele, nejbližší k Danice... byl Thorne.

Bryce na to jen zírala. Pořád jenom zírala.

Možná se čas zastavil. Možná byla mrtvá. Necítila vlastní tělo.

Zvenku se ozval hlasitý kovový náraz. Ne z bytu, ale z chodby.

Dala se do pohybu. Byt se prohýbal, smršťoval a protahoval, jako kdyby dýchal. Podlahy se zvedaly s každým nadechnutím, ale ona se přesto dokázala dál pohybovat.

Malý kuchyňský stůl byl napadrtý. Roztřesenými prsty kluzkými od krve sevřela jednu z dřevěných noh a tiše ji zvedla nad rameno. Nahlédla do chodby.

Musela několikrát zamrkat, aby donutila slábnoucí zrak ke spolupráci. Ty zatracené drogy...

Dvířka odpadové šachty byla otevřená. Zrezavělé kovové dveře pokrývala krev, která byla podle pachu vlčí, a na dlaždicích na podlaze zůstaly stopy, které nepatřily smrtelníkovi. Mířily ke schodišti.

Bylo to skutečné. Pořád dokola mrkala a omámeně se opřela o dveře...

Skutečné. To znamenalo...

Jako by samu sebe pozorovala z dálky, když se vrhla do chodby.

Viděla se, jak vrazila do protější zdi a odrazila se od ní a pak se v panice rozběhla ke schodům.

Ať je zabilo cokoli, zaslechlo ji to, když přicházela, a schovalo se to do šachty. Čekalo to na příležitost, až po ní bude moct odtamtud skočit nebo se nepozorovaně odplazit...

Bryce vpadla na schodiště a zrak jí zaplavovala oslepující bílá mlha. Sežehla veškeré zábrany a nevěnovala pozornost varovným instinktům.

Ze skleněných dveří dole naproti schodům zbyly střepy. Venku křičeli lidé.

Seskočila z vrcholu odpočívadla.

V kolenech jí luplo a málem se jí podlomila, když seběhla ze schodů. Do bosých chodidel se jí zabodávaly střepy, které pokrývaly podlahu ve vstupní hale. Pak se jí kůže rozervala ještě víc, když se prohnala dveřmi ven na ulici a rozhlédla se...

Napravo lidé lapali po dechu. Další ječeli. Auta zastavila a řidiči i spolujezdci hleděli k úzké uličce mezi činžákem a sousedním domem.

Jejich tváře se rozmazávaly a protahovaly. Hrůza je pokrřivila v cosi groteskního, cosi podivného a primitivního a...

Nebyla to halucinace.

Bryce přeběhla přes ulici. Následovala křik a ten *pach*...

Dech jí rval plíce, když se řítila uličkou a vyhýbala se hromadám odpadků. To, co pronásledovala, mělo jenom nepatrný náskok.

Kde to bylo, kde to bylo?

Všechny logické myšlenky se změnily ve stuhu, které jí vlály nad hlavou. Četla v nich, jako kdyby sledovala burzovní údaje promítané na zdi budovy v Obchodní čtvrti.

Chtěla vraha aspoň zahlédnout, i když by ho nedokázala zabít. Jen ho zahlédnout, jenom ho odhalit, kvůli Danice...

Bryce vyrazila z uličky a vpadla na rušnou Ústřední třídu, ulici plnou prchajících lidí a troubících aut. Přeskakovala přes kapoty, přelézala jedno po druhém a každý její pohyb byl lehký jako taneční kroky. *Skok, otočka, úhyb* – tělo ji neklamalo. Ne když následovala hnilobný smrad toho tvora do další postranní uličky. A další a další.

Byli skoro u Istru, když vzduch před ní náhle proťalo zavrčení a řev. Zrůda vylezla z jiné uličky, která byla propojená s její a tvořila spíš jen slepý výklenek mezi dvěma cihlovými budovami.

Bryce zvedla nohu od stolu a litovala, že místo toho nesáhla po Daničině meči. Napadlo ji, jestli ho Danika vůbec stihla tasit...

Ne. Meč zůstal v galerii, protože Danika ignorovala Jesibino varování a nechala ho v přístěnku. Bryce prolétla kolem rohu uličky.

Všude byla krev. *Všude.*

A ta věc v půli uličky... nebyla Van. Nebo žádného takového ještě nikdy neviděla.

Byl to démon? Rozběsněný netvor měl hladkou, skoro průsvitnou šedou kůži. Plazil se po čtyřech dlouhých hubených nohách, přesto vypadal vzdáleně lidsky. A zrovna požíral další oběť.

Požíral... malacha.

Andělova tvář byla pokrytá krví, která mu slepila vlasy a zakrývala jeho oteklé, zmučené rysy. Bílá křídla měl roztažená a potrháná. Jeho mocné tělo se prohýbalo v agónii, když mu monstrum rvalo hrud tlamou plnou průzračných tesáků podobných křišťálům, které lehce pronikaly kůží a kostmi...

Bryce nepřemýšlela, nevnímala.

Zaútočila rychle a brutálně, jak ji to učil a vštěpoval Randall.

Nohou od stolu udeřila netvora po hlavě takovou silou, že kosti a dřevo zapraskaly.

Náraz zrůdu odhodil od anděla. Bleskově se otočila, zadníma nohama přidřepla k útoku a drápy předních – *rukou* – zanechávala rýhy na dlažebních kostkách.

Stvoření nemělo oči. Jenom hladké plochy kostí nad hlubokými škvírami – nosem.

A krev, která mu stékala ze spánku... byla průzračná, ne rudá.

Bryce zalapala po dechu. Malach beze slova zaúpěl zoufalou prosbu a netvor nasál Brycin pach.

Bryce neustále mrkala. Snažila se vypudit hledače světla a smíškův kořen z hlavy, aby se výjev před ní přestal rozpíjet...

Zrůda se vrhla vpřed. Ne proti ní, ale k andělovi. Zaútočila znovu na hrud' a srdce, ke kterému se chtěla dostat. To byla výhodnější kořist.

Bryce vyskočila a opět se rozmáchla nohou od stolu. Dlaně ji ostře zabrněly, když dřevo narazilo do kosti. Bestie zařvala a poslepu se po ní ohnala.

Bryce uhnula, ale když se stočila stranou, ostré průhledné tesáky jí rozetnuly stehno.

Vykřikla, ztratila rovnováhu a zvedla svou chabou zbraň, když zrůda znovu zaútočila a tentokrát jí šla po hrdle.

Dřevo roztránilo průzračné zuby. Démon zavřeštěl, tak hlasitě, že jí div nepraskly bubínky. Odvážila se jedinkrát mrknout...

Drápy zaskřípěly, ozvalo se zasyčení a pak se netvor dal znovu do běhu.

Stihl se dostat k rohu cihlové budovy, o kterou se opíral zhroucený malach. Bryce by mohla netvora pronásledovat ulicemi, mohla by se mu držet v patách tak dlouho, dokud nedorazí pomocné sbory nebo 33. legie...

Odvážila se udělat krok vpřed, ale vtom anděl znovu zasténal. Rukou si svíral hrud' a slabě na ni tlačil. Ne dost pevně na to, aby zastavil krev crčící ze smrtelné rány. I když se jeho druh dokázal rychle uzdravovat, i když třeba prošel Pohroužením, jeho zranění byla natolik závažná, že by ho mohla zabít.

V ulici poblíž někdo vykřikl, když zrůda proskočila mezi budovami.

Běž, běž, běž.

Andělův obličej byl tak ztrýzněný, že byl sotva víc než kus oteklého masa.

Noha od stolu dopadla do kaluže andělské krve. Bryce se ke zraněnému vrhla a polkla výkřik, když ji palčivě zabořila rána na stehně. Někdo jí kůži i kosti polil *kyselinou*.

Tělem jí pronikla nesnesitelná neproniknutelná temnota, která zahalila všechno kolem.

Přesto přitlačila ruku na andělovo zranění a nedovolila si vnímat mokré potřhané svaly ani špičatou kost jeho rozervané hrudi. Démon se prokousával k jeho srdci...

„Mobil,“ vydechla. „Máš mobil?“

Bílé křídlo bylo tak rozcupované, že z něj zbyly většinou jenom rudé odštěpky. Anděl jím však dokázal maličko pohnout, aby odhalil kapsu černých džín, v níž byl hranatý obrys.

Nechápala, jak se jí podařilo mobil jednou rukou vytáhnout. Čas se pořád zasekával, zrychloval a zastavoval. S každým nadechnutím jí nohu protala bolest.

Navzdory tomu uchopila hladký černý přístroj do poraněných rukou a rudé nehty jí div nepopraskaly, když silou tiskla prsty na klávesnici, aby zadala číslo pohotovosti.

Po prvním zazvonění se ozval mužský hlas. „Záchranný oddíl Půl-měsíčního –“

„Pomoc.“ Hlas se jí zlomil. „*Pomoc.*“

Okamžik bylo ticho. „Slečno, potřebuji, abyste mi řekla, kde jste a o jakou situaci jde.“

„Staré náměstí. Řeka – u řeky, blízko Labutí ulice...“ Ale tam stál dům, kde bydlela. Teď od něj byla několik bloků daleko. Nevěděla, kterými ulicemi se sem dostala. „Prosím – prosím pomozte.“

Andělova krev se jí vpíjela do klína. Rozedřená kolena se jí třásla.

A Danika byla

A Danika byla

A Danika byla

„Slečno, musíte mi říct, kde jste. Za chvíli k vám pošleme vlky.“

V tu chvíli se rozvzlykala. Andělovy ochablé prsty jí přejely po zraněném koleni, jako kdyby ji chtěl utěšit.

„Mobil,“ vydralo se jí z hrdla. Tím záchranáře přerušila. „Jeho mobil... Sledujte ho, sledujte nás. Najděte nás.“

„Slečno, jste –“

„*Najděte tohle číslo.*“

„Slečno, potřebuji okamžik –“

Zobrazila hlavní plochu mobilu, omámeně proklikala stránky, až našla správné číslo. „112 03 0577.“

„Slečno, evidence je –“

„112 03 0577!“ zaječela do mobilu a opakovala to stále dokola. „112 03 0577!“

Nic víc si nepamatovala. Jenom to pitomé číslo.

„Slečno – dobří bohové.“ Hlas v reproduktoru zapraskal. „Jsou na cestě,“ vydechl záchranář.

Snažil se jí vyptávat na andělova zranění, ale ona mobil pustila na zem, když na ni dolehly drogy, strhly ji dolů a ona se zakývala. Ulička se zakřivila a zvlnila.

Anděl upřel pohled do jejích očí a jeho výraz byl tak plný bolesti, že si pomyslela, že takhle nejspíš vypadá její duše.

Jeho krev jí protékala mezi prsty. Bez ustání.

Ta poloviční víla vypadala, jako kdyby prošla Helem.

Ne, Helem ne, uvědomil si Isaiah Tiberian, když si ji prohlížel skrz jednostranné zrcadlo ve vazební věznici, která byla pod správou legie. Ta dívka vypadala jako smrt.

Vypadala jako vojáci, které viděl, jak se vlečou krví zbrocenými válečnými poli v Pangeře.

Seděla u kovového stolu uprostřed vyšetřovací místnosti a hleděla do ztracena. Seděla tam tak už hodiny.

Pravý opak ječící, zmítající se ženy, kterou Isaiah a jeho jednotka našli v uličce poblíž Starého náměstí. Šedé šaty měla roztrhané a levé stehno jí krvácelo tak, že se obával, že omdlí. Byla napůl nepřičetná, buď čirou hrůzou z toho, co se stalo, a žalem, který se jí zmocňoval, nebo drogami, jež jí proudily tělem.

Nejspíš za tím bylo všechno dohromady. Vzhledem k tomu, že byla nejen jediným zdrojem informací o útoku, ale teď zrovna i hrozbou sama pro sebe, Isaiah rozhodl, že bude převezena do sterilního podzemního procesního centra nedaleko od Komicie. A dal si zatracené záležet na tom, aby byla v záznamech uvedená jako svědkyně, ne podezřelá.

Dlouze vydechl a odolal nutkání opřít se čelem o pozorovací okno. V místnosti se rozléhalo jen neustálé hučení prvosvětél.

Poprvé po několika hodinách měl trochu klidu. Nepochyboval, že to dlouho nevydrží.

Jako kdyby tou myšlenkou vyprovokoval samotnou Urd, ode dveří za ním se ozval drsný mužský hlas: „Ještě pořád nepromluvila?“

Vyžadovalo to celých dvě stě let výcviku na bojišti i mimo něj, aby sebou při zaznění toho hlasu netrhl. Pomalu se otočil k andělovi, který, jak věděl, bude stát opřený ve dveřích ve svém obvyklém černém bojovém obleku – k andělovi, kterého měl na základě rozumu a zkušeností považovat za spojence, ačkoli mu instinkty naléhavě sdělovaly opak.

Predátor. Zabiják. Zrůda.

Hunt Athalar však nespouštěl šikmé tmavé oči z okna. Z Bryce Quinlanové. Na křídlech mu nezašelestilo jediné šedé pírko. Isaiah se od jejich prvních dnů v Sedmnácté legii v jižní Pangře snažil ignorovat skutečnost, že se zdálo, jako by Hunt existoval v nekonečné vlně nehybnosti. Provázelo ho napjaté ticho, jaké předchází zahřmění, jako kdyby v jeho blízkosti celá země zadržovala dech.

Vzhledem k tomu, že na vlastní oči viděl, jak Hunt nakládá se svými nepřáteli a vybranými cíli, vůbec ho to nepřekvapovalo.

Hunt k němu zalétl pohledem.

Jistě. Na něco se ho zeptal. Isaiah pohnul bílými křídly. „Od toho, co ji přivedli, neřekla ani slovo.“

Hunt si ženu znovu prohlédl skrz okno. „Přišel už shora rozkaz odvést ji do jiné místnosti?“

Isaiah přesně věděl, jakou místnost má Hunt na mysli. Jednu z těch určených k tomu, aby v ní přiměli lidi mluvit. Dokonce i svědky.

Isaiah si narovnal černou hedvábnou kravatu a vyslal vlažnou prosbu k pěti bohům, aby jeho světle šedý oblek neskončil do úsvitu zbrocený krví. „Zatím ne.“

Hunt kývl a z jeho snědého obličej se nadalo nic vyčíst.

Isaiah na anděla upřel pohled, protože bylo zatracené jisté, že Hunt se bez vyzvání k ničemu nenabídne. Nikde nebylo stopy po přilbě ve tvaru lebky, která Huntovi vysloužila přezdívkou, jež se šepem nesla všemi chodbami a ulicemi Půlměsíčního města: Umbra Mortis.

Stín smrti.

Isaiah si nebyl jistý, jestli by měl brát absenci Huntovy nechvalně proslulé přilby jako důvod k úlevě, nebo k obavám, a beze slova podal Micahovu osobnímu zabijákovi tenkou složku.

Dal si pozor, aby se tmavě hnědými prsty nedotkl Huntovy rukavice. Ne když její kůži dosud pokrývala krev, jejíž pach se nesl místností. Rozpoznal v té krvi andělský pach, takže ten druhý musel být Bryce Quinlanové.

Isaiah stroze kývl k vyšetřovací místnosti obložené bílými kachlemi. „Bryce Quinlanová, dvacet tři let, napůl víla, napůl člověk. Krevní test před deseti lety potvrdil, že bude mít nesmrtelnickou délku života. Její moc byla ohodnocena jako téměř zanedbatelná. Zatím nepodstoupila Pohroužení. Registrovaná s plným občanstvím. Našli ji v uličce s jedním z našich, když se holýma rukama snažila zabránit tomu, aby mu vypadlo srdce z hrudi.“

Ta slova zněla zatraceně věčně. Věděl však, že Hunt zná podrobnosti velice dobře. Jako on sám. Koneckonců byli v té uličce. A uvědomovali si, že i zde v zabezpečené vyšetřovací místnosti by jenom blázen riskoval tím, že by nahlas zmiňoval citlivé informace.

Bylo zapotřebí jich obou, aby Bryce zvedli na nohy, a dívka se vzápětí zhroutila Isaiahovi do náručí – ne žalem, ale bolestí.

Hunt si to uvědomil jako první: ve stehně jí zela hluboká rána.

Stále byla napůl zběsilá a divoce se zmítala, když ji přiměli posadit se zpět na zem. Isaiah zavolal léčitelku, zatímco Bryce se řinula krev ze stehna. Útočník zasáhl tepnu. Zatraceně, byl to zázrak, že nezemřela dřív, než stihli dorazit.

Hunt klel jako smyslů zbavený, když si před ní klekl a ona ucukla a málem ho kopla do koulí. Ale pak si sundal přilbu a podíval se jí zpřímá do očí.

A řekl jí, ať se sakra uklidní.

Dočista ztichla. Jenom na Hunta upírala nepřítomné a prázdné oči. Ani neucukla, když z příruční lékárničky, která byla součástí jeho bojového obleku, vytáhl kožní sešíváčku. Jen vytrvale a bez mrknutí zírala na Umbru Mortis.

Hunt se tam ale potom, co jí sešil nohu, nezdržoval. Vrhł se do noci, aby dělal to, co uměl nejlépe: našel jejich nepřátele a zlikvidoval je.

Jako kdyby si Hunt až teď všiml, že má rukavice od krve, se zakletím si je sundal a hodil do odpadkového koše u dveří.

Potom prolístoval tenkou složku Quinlanové a po ramena dlouhé vlasy mu sklouzly do neodhadnutelného obličje.

„Vypadá to, že je to typická rozmazlená slečinka, která vymete každou párty,“ poznamenal, když obracel stránky. Pak zvedl koutek úst, ovšem beze stopy pobavení. „Tomu říkám překvápko. Je to spolubydlicí Daniky Fendyrové, samotné párty princezny.“

Ten titul nepoužíval nikdo kromě 33. legie, protože nikdo jiný v Lunathionu, dokonce ani vili šlechta, by si něco takového netroufl. Isaiah mu ale naznačil, ať čte dál. Hunt zmizel z uličky předtím, než se dozvěděli o celém rozsahu tragédie.

Hunt četl. A zvedl obočí. „Dobrotivá Urd, do prdele.“

Isaiah čekal.

Hunt vytřeštil tmavé oči. „Danika Fendyrová je po smrti?“ Četl dál. „A s ní celá Dábelská smečka.“ Zavrtěl hlavou a zopakoval: „Dobrotivá Urd, do prdele.“

Isaiah si vzal složku zpět. „Je to naprosto kurevskej průser, kamaráde.“

Hunt zatnul zuby a dodal: „Po tom démonovi, který to udělal, jsem nenašel jedinou stopu.“

„Já vím.“ Když se na něj Hunt tázavě podíval, Isaiah vysvětlil: „Kdyby ano, držel bys teď v rukách místo složky jeho useknutou hlavu.“

Isaiah viděl při mnoha příležitostech, jak Hunt právě tohle udělal, když se vítězně vracel z lovu na démona, ať už ho na misi vyslal jakýkoli archanděl, který byl zrovna u kormidla.

Huntovi nepatrně cukl koutek úst, jako kdyby vzpomínal, kdy takhle naposledy předložil svůj úlovek, potom ale zkrřížil svalnaté ruce na hrudi. Isaiah si nevšímal přirozené dominance v jeho gestu. Mezi pětičlennými týmy válečníků, které tvořily triarii, nejelitnější jednotku říšských legií, vládla pevná hierarchie. Byl to Micahův soukromý oddíl.

Ačkoli Micah jmenoval Isaiaha velitelem 33. legie, nikdy ho oficiálně neprohlásil za jejího vůdce. Ovšem Isaiah vždy předpokládal, že zastává pozici na samém vrcholu jakožto nepsaný nejlepší voják v triarii, jakkoli to bylo v rozporu s jeho drahým oblekem a kravatou.